Moran Mor İğnatiyos
I. Zekka AYVAZ

ܦܬܓ̈ܡܐ ܦܛܪܝܪ̈ܟܝܐ

PATRİKTEN MESAJLAR

Türkçesi: Zeki DEMİR

Moran Mor İğnatiyos
I. Zekka AYVAZ
Antakya ve Tüm Doğu Patriği,
Süryani Ortodoks Kilisesi Genel Lideri

ܦܬܓ̈ܡܐ ܦܛܪܝܪ̈ܟܝܐ

PATRİKTEN MESAJLAR

1988-1997

Türkçesi:
Zeki DEMİR

İstanbul Süryani
Ortodoks Metropolitliği
Tarlabaşı Karakurum sk.
No: 20 Beyoğlu-İstanbul

1. basım Aralık 1997

ISBN 975-95897-1-0

Dizgi: Yeni Günışığı dergisi

Kapak: Gerçeğe Doğru dergisi

Basım:
Zafer Matbaası, Tel: (0212) 512 16 88

Türkiye'deki Süryani Cemaatımızın çoğu Süryanice ve Arapça'yı bilmediklerinden, derin Süryani kültürümüz ve edebiyatımız hakkında bilgileri azdır.

Kadasetli Patriğimiz Moran Mor İğnatiyos I. Zekka Ayvaz'ın Büyük Oruçlar için hazırladıkları mesajlarını Türkçe'ye çeviren ve bu yapıtı bize kazandıran Kilise müdürümüz ve sevgili ruhani evladımız Zeki Demir'e teşekkürlerimizi sunarken, başarısının devamını dileriz.

Bu kitabın cemaatımıza yararlı olması dileğiyle...

Metropolit
+ Filüksinos Yusuf ÇETİN
İst.Süryani Kadim Cemaati
Ruhani Reisi ve Patrik vekili.

Bütün Süryani gençliğine...

İÇİNDEKİLER

Patrik Moran Mor İğnatiyos I.Zekka AYVAZ'ın kısa biyografisi

Kadasetli Patrik 21.4.1933 yılında Irak'ın Musul kentinde doğdu. İlk öğrenimini Musul'deki Mor Tuma kilise okulunda gördü. Mor Efrim Teoloji Seminerine girdikten sonra, 1954 yılında İlahiyat, Felsefe, Tarih ve kilise hukuku yanında Süryanice, Arapça ve İngilizce lisanlarında diploma aldı. 1957 yılında rahip oldu. 1960 yılında Amerika'nın Newyork Episkoposluk Kilisesi Kolejinde Teoloji eğitimini yaptıktan sonra, Newyork Üniversitesinde iki yıllık Felsefe ve İlahiyat ihtisası yaptı.

1963 yılında Musul Metropolitliğine Severiyos unvanı ile kutsandı. 1969 yılında Bağdat ve Basra Metropolitliğine atanan Mor Severiyos Zekka, aynı tarihte "Irak Kültür Akademisi" üyeliğine ve Irak Süryani Lisanı ve Kültürü Akademisi başkanlığına getirildi. Bu sırada İsveç Şark Enstitüsü fahri doktorasını alarak, Wien'deki Pro'Oriente teşkilatı şeref üyeliğine seçildi. 1980 yılına kadar Süryani Ortodoks Kilisesi adına Dünya Kiliseler Birliği Merkez Komitesi üyeliğini yürüttü.

Kadasetli Patrik III. Yakup'un vefatı ile boşalan Patriklik makamı, 11.7.1980 tarihinde toplanan Kutsal Sensinot (Ruhani Yüksek Kurulu) tarafından oy birliğiyle Patriklik makamına seçilerek, 14.9.1980 tarihinde "Moran Mor İğnatiyos I. Zekka AYVAZ Antakya, tüm doğu Patriği ve Süryani Ortodoks Kilisesi Genel Ruhani Reisi" unvanı ile kutsandı.

Önsöz

Rab Mesih'le doğuşu müjdelenen, Aziz Öğrencileri ve O'na iman edenler aracılığıyla da geniş coğrafyalara yayılan Hıristiyanlığın tarihsel gelişimi incelendiğinde ne denli yoğun baskılara maruz kaldığı; Hıristiyanların korunmak için, bazen dağlık bölgelerde ve bazen de kayalıkları oyarak yer altında oluşturdukları saklı kentlerden rahatlıkla anlaşılabilir.

Hıristiyanlığı yayma uğruna Rab'bin öğrencileri gibi, bir çok imanlı kişi de üstlendiği bu görev için şehit olmuştur. Bazıları arenalarda aslanlara yem olarak verilirken, bazılarının derileri yüzdürülmüş bir kısmı ise fırınlara atılmıştır; fakat tüm bu zorluklar ne müjdecileri doğru bildikleri bu yoldan caydırabilmiş ne de hıristiyanlığın yayılışını engeleyebilmiştir. Hıristiyanlığın yayılışını engellemek şöyle dursun, daha hızlı bir şekilde geniş kitlelere yayılmasına katkıda bile bulunmuştur. Çok ilginçtir ama Hıristiyanlığın yayılışı ağır baskılarla ters değil de doğru orantılı bir şekilde artmıştır. Hıristiyanlığın bu denli geniş kitleler tarafından kolaylıkla benimsenmesinin altında yatan en önemli etkenler ise; diğer inançların zoraki dayatmalarının aksine tamamen gerçek Tanrı sevgisi, hoşgörü ve eşitlik ilkelerine dayanmasıdır. Bunlar da Hıristiyanlığın

evrenselliğini pekiştirici unsurlardır.

Kudüs dışında Hıristiyanlığın ilk kurumsallaştığı ve yaygın bir inanç olarak benimsendiği yer olan Antakya'nın Hıristiyanlık tarihi açısından apayrı bir önemi vardır; çünkü Kudüs'ten farklı olarak, değişik ırk ve inançlara mensup olan insanların Hıristiyanlık inancı etrafında bir araya geldikleri yerdi. Ve bu özelliğini hâlâ korumakta olan Antakya'nın Süryani Kilisemiz açısından önemi ise, Kudüs dışında Havarilerin lideri ve kilisemizin de ilk Patriği olan Aziz Petrus tarafından kurulan ve günümüze dek Antakya Süryani Ortodoks Kilisesi unvanını taşıyan Süryani kilisemizin ilk Patriklik merkezinin oluşudur.

Kilise'nin bölünüp farklı mezheplerin ortaya çıkışıyla birlikte, Ana Kilise konumunda olan Süryani Kilisesi üzerindeki baskılar büsbütün yoğunlaşarak günümüze değin devam etmiştir. Bu baskılara boyun eğmeyen Kilisemizin mensupları zaman zaman sürgüne yollanmış, zaman zaman da acımasız ve toplu katliamların kurbanı olmuşlardır. Sürgünde bile, kilise liderlerimiz, kendilerine düşen cemaatın imanını güçlendirme, gelenek ve görenekleri muhafaza etme gibi görevlerini asla ihmal etmemişlerdir. Bu amaçla, dağılmış kilise bireylerini tek çatı altında toplamak, onları cesaretlendirmek ve doğru bildikleri yoldan sapmamaları için, **Ftiho** veya **Friso Fateryarhoyo** (Patriğin Cemaata Mesajı) adı verilen mesajlarını ihtiyaç duyulan zamanlarda okunması için

kiliselerimize yollamışlardır. Günümüz mesajları ise, genelde büyük orucun önemini ve oruç esnasında neler yapılması gerektiğini içerir yapıda olup, orucun birinci gününde okunması için, orucun başlama tarihinden önce tüm kiliselere yollanır. Patrikhanemizden dünyanın her tarafına yayılmış olan Süryani Kiliselerimize Süryanice ve Arapça olarak yollanan bu mesajların, cemaatın çoğunun anlayabileceği bir dile çevirilerini zorunlu kılmaktadır. Bu amaçla, Kadasetli Patriğimiz Moran Mor İğnatiyos I. Zekka AYVAZ'ın son on yıllık (1988-1997) mesajlarını Türkçe'ye çevirmiş bulunuyorum.

Herkese yararlı olmasını umduğum bu eserin hazırlanmasında yardımlarını benden esirgemeyen herkese sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.

Zeki DEMİR
10 Haziran 1997-İstanbul

Saygıdeğer Doğu Mafiryanımız Mor Baseliyos II. Favlus, Değerli Metropolit kardeşlerimiz, Ruhani evlatlarımız Kahinler, Rahipler, Diyakoslarla Antakya Elçisel Kilisemize bağlı tüm bölgelerdeki sevgili Süryani toplumumuza; Ruhsal bereketlerimizi ve hayırlı dualarımızı sunarız. Rabbin inayeti, Meryemana, Havarilerin Önderi Mor Petrus, diğer Aziz ve şehitlerin duaları sizinle beraber olsun. AMİN.

YÜCE TANRI'YA DÖNÜŞ

Peygamber İşaya diyor ki: "Tanrı ile aranızı açan günahlarınızdır. Ve suçlarınızdan dolayı Tanrı yüzünü sizden çevirdi" (İşaya, 59:2).

Yüce Tanrı'yı bütün yüreğiyle, bütün canıyla ve bütün düşüncesiyle seven, (Matta, 22:37) gece gündüz ilahi emirlerini okuyan , Ruhta ve gerçekte O'na tapınan; akıl, düşünce ve iradeyle onunla kaynaşan insan ne mutludur. Bizi kendi suretinde ve benzerinde yaratanın asıl amacını kavrayabilmemiz için bize ayırt edici akıl, vicdan ve özgür bir irade vermiştir ki, O'nu tanıyalım ve O'na şükür edelim. Yüce Tanrı bizi, kendisi için yarattığına göre, ancak onunla kaynaşarak huzurlu olabiliriz. Zira onsuz olmak, bizim için korkunç bir olay, büyük bir boşluk, zifiri karanlık ve gurbet diyarında bilinen kayıp oğul ile yokluklar içinde kayıp olmak demektir. Yüce Tanrı bizi iyi ve kutsal

birer varlık yaratmıştır. Bu bakımdan başlangıçta yaratıcımızla olan kutsal ortaklaşmamızda huzurlu ve mutlu idik. (Tekvin 2). Ancak kibirli tavrımız söz konusu ortaklaşmanın temelini yıktı. Tanrımızla olan ruhsal ilişkimizi kesti. Bundan böyle yüce Rabbimizin bize olan gerçek sevgisini şüphe ile karşılamaya başladık. Bencil düşüncelere kapıldık. Yetki, güçlülük ve bilgi bakımından evrenin asıl sahibi ve yaratıcısı Tanrı'nın eşitliğinde olmak düşlerine yenildik.

Bu nedenle yüksek durumumuzdan düştük. Mutluluk ortamından keder ve günah dünyasına kovulduk. Böylece "Tanrı'mızla aramızı açan günahımız oldu. Ve bizi duymamak için yüzünü bizden çeviren suçlarımızdır. "Buna rağmen hata ve günahlar ne kadar de çoğalsa, Tanrı'nın insanlara olan sonsuz sevgisinde ve merhametinin engin denizinde bir damla bile olamaz. Kutsal İncil bu gerçeği şöyle ifade ediyor: "Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlunu verdi Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, ama hepsi sonsuz yaşama kavuşsun" (Yuhanana 3:16). Gerçekten Tanrı'nın biricik oğlu pak kanıyla bize feda etti. Bize kurtuluş ve kutsallık verdi, göksel babasıyla barıştırdı. Bu nedenle Resul Pavlus şöyle diyor: "Çünkü iki tarafı birleştiren ve bölme duvarını yıkan düşmanlığı ve yasanın kurallarını kendi bedeninde iptal eden selametimiz O'dur. Şu halde suçlarımızdan kurtulduğumuza göre, Tanrı ile selamet içindeyiz. Bununla beraber bu geçici

dünyada kötünün deneyimlerine ve günahın tuzaklarına karşı Tanrı bize tövbe ve itiraf sırrını bir kurtuluş yolu olarak gösterdi. Bundan böyle Rab Mesih bizi tövbeye davet ederek şöyle diyor: ''Tövbe edin çünkü Tanrı'nın egemenliği size yakındır." "Çünkü ben doğru kişileri değil, günahkarları çağırmaya geldim" (Matta 9:13).

Rab Mesih, günahkar insana daima önem vermiştir. Çünkü tenleşme sırrındaki fedakarlığın esas amacı, söz konusu günahkarı Tanrı'nın yoluna çevirmesi ve Tanrı'nın egemenliğine mirasçı olmaya layık kılmasıdır. Bu da, gerçek tövbe ve alçakgönüllülük ile gerçekleşebilir. Zira tövbe, günahkar kimsenin özgür iradesiyle Tanrı'nın karşılıksız olarak verdiği lütfunun kabulünü ilan etmesi demektir. Böylece Rab Mesih'in Kurtarıcı olarak yol, gerçek ve yaşam olduğunu ve O'nsuz hiçkimsenin Babaya gelemiyeceğini kabullenmesi anlamına gelir'' (Yuhanna 14:6).

Rab Mesih'in dediğine göre günah, karanlık ve köleliktir. "Günah işleyen herkes günahın kölesidir" (Yuhanna 8:34). Bu bakımdan Havari Yuhanna diyor ki: ''Eğer onunla, yani Tanrı ile beraberliğimiz vardır der ve karanlıkta yürürsek, yalan söylemiş ve gerçeğe uymamış oluruz. Ama kendisi ışıkta olduğu gibi, biz de ışıkta yürürsek, birbirimizle beraberliğimiz olur, ve O'nun Oğlu İsa Mesih'in kanı bizi her günahtan arındırır. Günahımız yoktur dersek, kendi kendimizi aldatırız ve içimizde gerçek olmaz. Ama günahlarımızı itiraf

edersek, güvenilir ve adil olan Tanrı, günahlarımızı bağışlayıp bizi her kötülükten arındıracaktır" (I.Yuhanna 1:6-9). Rab Mesih, bizi günahın uçurumundan ve ağır boyunduruğundan kurtarıp özgür kıldı. Bu nedenle Rab diyor ki: "Eğer Oğul sizi özgür kılarsa, gerçekten özgür olursunuz" (Yuhanna 8:36). Bu arada Resul Pavlus bize şu öneride bulunuyor: "Mesih bizi özgürlük için özgür kıldı. Bunun için dayanın. Bir daha kölelik boyunduruğunu takınmayın" (Galatyalılar 5:1).

Eğer günahın sonucu, Şeytana kölelik, korku, telaş, acı, vicdan azabı Allah'tan kaçmak ve ondan kopmak ise, tövbenin meyveleri Mesih'in affını sağlar ve Tanrı ile barışmasını temin eder, insanın içine barış, huzur, güvence ve rahatlık verir. Başka bir deyimle tövbe, bencilliği inkar etmek ve bizi kendisine yaratan Tanrı'ya ikrar etmektir. Bu nedenle bizim kendimize değil, daima Tanrı'ya ait olduğumuzu ve hayatta Tanrı'nın bize ayırdığı haktan başka bir hakkımız olmadığını bilmemiz lazımdır. Aynı zamanda tövbe, günahın sebeplerinden kaçmak ve Tanrı'ya sığınmak demektir. Bu nedenle Resul Pavlus öğrencisi Timoteus'u uyararak şöyle diyor: "Ama Sen, ey Tanrı'nın adamı, bunlardan kaçın. Doğruluğun, Tanrı yolunun, imanın, sevginin, sabrın ve yumuşaklığın ardınca git" (I.Temoteus 6:11).

Sevgililer: Hayali onur amacıyla, hıristiyan kimsenin sözde ahlaklıymış gibi bir hava vermesi yeterli değildir. İsa Mesih, bu gibi davranışlarda

bulunan Yahudilerin Ferisiler ve bilginlerini eleştirerek şöyle dedi: ''Vay halinize ey din bilginleri ve Ferisiler, ikiyüzlüler! Siz dıştan güzel görünen, ama içi ölü kemikleri ve her türlü pislikle dolu badanalı mezarlara benzersiniz. Dıştan insanlara doğru kişilermiş gibi görünürsünüz, ama içte ikiyüzlülük ve kötülükle dolusunuz" (Matta, 23:27-28).

Rab ikiyüzlülük için Ferisileri eleştirirken, yüreği temiz olup Tanrı'yı görenlere de mutluluk vermiştir (Matta, 5:8). Onlar ki Mesih'in güzel kokusunu dağıtırlar. Ve iç hayatları iyilik, doğruluk ve kutsallıkla doludur. Tanrı'ya ruhta ve hakikatta tapınırlar. Hayatlarında, yalanın, kötülüğün, kibir ve ikiyüzlülüğün yeri yoktur. Tanrı, bu gibi şeylerden nefret ettiği için Peygamber Yeşaya aracılığıyla şöyle diyor: ''Bu halk ağız ve dudaklarıyla beni sayıyor ama yürekleri benden uzaktır (Yeşaya, 29:13). Bunun için Rab Mesih öğretiminde bize dua, oruç ve bağışların amacının, insanların takdir ve övgüleri için değil, ancak Allah rızası için olduğunu önermektedir. Böylece dini görevlerde, Hıristiyan faziletlerinde ve bütün iyi davranışlarımızda gizlilik şarttır. Gizliliği gören Göksel Babamız, açık olarak bizi ödüllendirecektir. (Matta, 6).

Sevgililer: Ruhsal iletişimle Tanrı'ya tam dönüş yapmamız, Göksel Babanın evine; elde etmemiz anlamına gelir. Özellikle layıkıyla kutsal kurbandan tenasül etmemizle, ilahi sofrasına iştirak etmiş

oluruz. Tıpkı babasının malını dağıtan o kayıp oğul gibi: Pişman olup tövbe ile babasına sağ salim dönünce, babası buna sevinç ve kıvançla beslenmiş danayı keserek, ikisi bir araya gelmenin mutluluğunu yaşadılar.

Aslında Tanrı ile olan ortaklaşmaya dönmek, manevi evlatlık hakkımızın tahakkuk ettiği anlamına gelir. Bundan böyle sevgili Oğlunun bize öğrettiği Rabbani dua ile O'na hitaben: Evlatların istihkakıyla Göksel Babamız diye hitap ediyoruz. Resul Pavlus'un dediği gibi: ''Eğer Tanrı'nın çocuklarıysak, aynı zamanda mirasçıyız. Mesih'le birlikte yüceltilmek üzere Mesih'le birlikte elem çekiyorsak, Tanrı'nın mirasçıları ve Mesih'in ortak mirasçılarıyız'' (Romalılar, 8:17).

Şu halde kendimizi yoklayalım, günahlarımızdan pişmanlık duyalım. Peygamber Yoel'in şu öğütlerine kulak verelim.''Fakat şu anda bile Rab diyor: Bana bütün yüreğinizle, oruç ve ağlayışla, dövünme ile dönün. O lütfeden ve acıyandır. Geç öfkelenir ve inayeti çoktur'' (Yoel, 2:12-13). Ayrıca Rabbın adına Peygamber Hezekiel şöyle diyor:
''Dönün ve kendinizi bütün günahlarınızdan arındırın da fesat sizi ölüme mahküm etmesin. İşlemiş olduğunuz, günahların hepsini üzerlerinizden atın, kendinize yeni yürek ve yeni ruh yapın ne diye ölesiniz? Çünkü ölen adamın ölümünden ben zevk duymam, öyle ise dönün de yaşayın'' (Hezekiel, 18:30-32).

Sevgililer, kırk günlük kutsal orucu karşılarken,

Kitabı Mukaddes'teki Yüce Tanrımız'ın buyruklarını yerine getirelim, Aziz Atalarımızdan emanet olarak aldığımız bu kırk günlük orucun görevini olduğu gibi uygulayıp, gerçek tövbe ile yasal Kahin'in tanıklığı altında kanuni itirafla Kutsal Kurbandan tenasül edip, Yüce Tanrımız'a dönelim. O ki bizi kabul edip dinlemeyi vaat etmiştir. Zira tövbe edip kendisine sığınanları dinler ve kabul eder.

Rab Allah gerçek tövbenizi kabul etsin, hata ve kusurlarınızı bağışlasın, dua, oruç ve sadakalarınızı kabul etsin. İnanlı ölülerinize rahmet eylesin, huzur ve mutluluk içinde kutsal Diriliş Bayramı'na kavuşturusun,° nimet ve bereketleri daima sizlerle olsun. Amin.

5 Şubat 1988 Patrikliğimizin 8.Yılında
Suriye - Şam'daki Patriklik Merkezimizde
yazılmıştır.

Saygıdeğer Doğu Mafiryanımız Mor Baseliyos II. Favlus, değerli Metropolit kardeşlerimiz, Ruhani evlatlarımız Kâhinler, Rahipler, Diyakoslarla Antakya Elçisel kilisemize bağlı tüm bölgelerdeki sevgili Süryani toplumumuza; ruhsal bereketlerimizi ve hayırlı dualarımızı sunarız. Rabbin inayeti, Meryemana, Havarilerin önderi Mor Petrus diğer Aziz ve şehitlerin duaları sizinle beraber olsun. Amin.

DAĞDAKİ VAAZ
(Mutluluklar)

"Rab Mesih kalabalıkları görünce dağa çıktı, oturduktan sonra öğrencileri yanına geldiler. Onlara seslenip şöyle ders vermeye başladı: (Matta, 5)

Rab Mesih Öğrencilerini seçtikten sonra, Galile denizine yakın bir dağın tepesine çıkıp bir taşa oturdu, onu dinlemek için büyük bir topluluk dağın yamacındaki düzlük tarlaları doldurmuştu. Öğrencilerine yanaşarak öğretmeye başladı. O zamanın kurallarına göre dinleyenler, dini öğretmenin söylediklerini tekrarlardı. Böylece Rab İsa Mesih, bir defa yada bir kaç defa bu eşsiz vaazını verdi. Matta İncilinin yazarı havari Matta bu vaazı yazdığı kutsal İncil'inin 5,6 ve 7. bölümlerinde gayet güzel bir şekilde yazdı.

Bu Vaaz, Rab Mesih'in düşüncelerinin bir özeti

sayılır: İlahi kurallarını içeren şu altın ayetle ifade edilir: "İnsanların size nasıl davranmasını istiyorsanız, siz de onlara öyle davranın. Kutsal yasa ve peygamberlerin söyledikleri budur" (Matta, 7:12). Rab vaazına başladı, çünkü yeryüzündeki ilahi görevi barış ve sevgiyi yaymaktı. Nitekim, mutlu kelimesinin anlamı: Saadet, mutluluk ve güzelliktir. Bundan anlaşılıyor ki, insanın dünya görüşüyle Rab Mesih'in görüşü arasında büyük fark vardır. İnsanların görüşü dünyevi, maddi ve bedenseldir. Bunun için insan gücüne ve maddesel gereksinimlere büyük önem veren insanlar, kendilerini şehvetlere verirler. Bu nedenle, mutlu olmak yerine mutsuz olurlar ve bir türlü kalplerinin boşluğunu dolduramazlar. Ama Rab Mesih, asıl mutluluğa erişenlerin ve ruhsal sevinçten mutlu olanların sıfatlarını açık bir şekilde dile getiriyor. Onlar ki, yeryüzündeki yaşamları sıkıntı, keder ve acılarla dolu olsa bile, Rab ile mutludurlar. Resul Pavlus'un dediği gibi: "Tanrı'nın Egemenliği, yiyecek ve içecek sorunu değil, doğruluk, esenlik ve Kutsal Ruh'ta sevinçtir" (Romalılar, 14:17).

Rab Mesih verdiği gerçek mutluluklara şöyle başladı: " Ne mutlu ruhta yoksul olanlara! Göklerin Egemenliği onlarındır" (Matta, 5:3). Rabbin görüşünde ruhta yoksul olanlar, Karun'un servetine sahip olsalar bile, akıl, düşünce ve kalplerini maddesel gereksinimlere karşı özgür bırakırlar. Zira Tanrı'dan başka bir şeye tapınmazlar. Onlar için dünya malı, sadece iyilik yapmak ve insanlık

hizmeti için kullanılması gereken bir araçtır. Bunun için kendilerine "Göklerde tükenmeyen birer hazine biriktirmeğe çalışırlar. Orada ne hırsız ona yaklaşır ne de güve onu yer" (Luka, 12:33). Ancak, fakir fukaraya acımayan bencil ve katı yürekli zenginlere, Rab şöyle diyor: "Vay halinize ey zenginler, tesellinizi almış bulunuyorsunuz!" (Luka, 6:24). Böyle olanların payı, fakir Lazar'a acımayan o katı yürekli zengininki gibi olacak. (Luka, 16:19 -31). Çünkü o, bu dünyada insan kardeşine merhamet etmediği için, Tanrı da öbür dünyada ona merhamet etmeyecektir.

Fakat Rab'de zengin olup da, maddi yönden yoksul oldukları halde kendilerini dünya zenginliğine kaptırmayanlara Rab şöyle diyor: "Ne mutlu yaslı olanlara! Onlar teselli edilecekler" (Matta, 5:4). Burada sözettiği yaslılar; işledikleri suçlar için tövbe gözyaşlarını dökenler, Tanrı'ya, insanlara ve kendilerine karşı yaptıkları suçlardan dolayı Tanrı'ya sığınarak bağışlanmalarını dilerler. Merhametli Tanrı da, onları bağışlar. Nasıl ki, bilinen tövbekar gümrükçü büyük tevazu ile Tanrı'nın evinde dururken, gözlerini göğe doğru kaldırmak bile istemiyordu. Ancak göğsünü döverek, "Tanrım, ben günahkarım ve bana merhamet et " diye yalvarıyordu. Bu nedenle Rab onun için, "Bu adam, aklanmış olarak evine dönmüştür" diye buyurmuştur. Başka bir değişle yaslı olanlar, bu dünyada ruhsal mücadelelerinde en zor sıkıntı ve belalarda bile, Rabbimizden

aldıkları ilahi teselliyle morallarını bulanlardır. Bunun gibi, Rabbin adı için, baskı ve zulümlere katlanan aziz şehitler, mucadelelerinde muzaffer olup, göksel taçlara erişmiş olanlardır. Bu nedenle Rab onlara: "Şimdi açlık çekenler, ne mutlu size, siz doyurulacaksınız! Şimdi ağlayanlar, ne mutlu size, siz güleceksiniz!" diye verilen söze sahip oldunuz (Luka, 6:21). Ancak tövbe edenlerin pişmanlığını ve üzüntülerini paylaşmayanlar ve üzgün olanların kederlerini hafifletmek üzere onların üzüntülerine ortak olmayanlar için Rab şöyle diyor: "Şimdi karnı tok olan sizler, vay halinize, açlık çekeceksiniz! Ey şimdi gülenler, vay halinize, yas tutup ağlayacaksınız" (Luka, 6:25). Buna karşın Rab, halim olanları överek şöyle diyor: "Ne mutlu yumuşak huylu olanlara! Onlar yeryüzünü miras alacaklar" (Matta, 5:5). Bunun en açık örneği, Rab Mesih'in yumuşaklığında, tevazuunda, işkenceleri, haçlanmayı ve ölümü büyük sabırla üstlenmesinde görmekteyiz. Peygamber Yeşaya O'nun hakkında şu tanıklığı veriyor: "Ona kötü muamele ettiler, fakat alçaltıldığı zaman ağzını açmadı; boğazlanmaya götürülen kuzu gibi ve kırkıcılar önünde dilsiz duran koyun gibi ağzını açmadı" (Yeşaya, 53:7). Böylece Rab, düşmanlarımızı sevmekte ve bize lanet edenler bereket okumakta son derece yumuşak olmamızı ve onun yumuşaklığını takınmamızı ister. Bunun için bize hitaben şöyle diyor: "Ben yumuşak huylu ve alçakgönüllüyüm. Boyunduruğumu takının ve

benden öğrenin. Böylece canlarınız rahatlık bulur" (Matta, 11:29). Mezmur kitabında belirtildiği gibi: "Yumuşak huylu olan yeri (dirilerin yeri) miras alacak" Bundan böyle ilahi buyrukları korumaktan, üstün erdemlerle süslenmekten, kutsal yaşamdan ve Rabbin kurallarını gece gündüz okumaktan zevk alanlara; Rab, ne mutlu diyerek şöyle diyor: "Ne mutlu doğruluğa acıkıp susayanlara! onlar doyurulacaklar" (Matta, 5:6). Bunlar Rab Mesih'in ayakları dibinde oturup, sözlerini zevkle dinleyen Meryem'e benzerler. Kızkardeşi Marta ise, işlerinin çokluğundan ötürü telaş içinde idi. Durumundan şikayet edince, Rab Mesih ona: "Marta, Marta sen çok şeyler için kaygılanıp telaşlanıyorsun. Oysa gerekli olan tek bir şey var. Meryem iyi olanı seçmiştir ve bu kendisinden alınmayacaktır" (Luka, 10:41-42).

Rab Mesih vaazını vermeye devam ederken, şöyle diyordu: "Ne mutlu merhametli olanlara! Onlar merhamet bulacaklar" (Matta, 5:7). Kuşkusuz merhameti oluşturan sevgidir. Bu kapsamda Rab Mesih, bizim için en iyi örnektir. O ki, dünyayı sevdiği için, onu, kutsal kanıyla, ölümün, kötünün ve günahın hükmünden kurtardı. O, haydutların yaraladığı adamın yaralarını saran iyi Samiriyeli adamdır. Etrafı dolaşıp iyilik yapıyordu. Peygamber Hoşea'nın dediği gibi:"Tanrı merhameti kurbandan daha üstün tutarak, 'ben kurban değil, merhamet isterim; diyor" (Hoşea, 6:6 ve Matta, 9:13, 12:7). Merhamet o kadar önemlidir ki, son günde

Mesih'in huzurunda bizi yargılayacak yasanın temeli olacaktır. O gün, merhametli olanlar Rab'dan şu sözleri duyacaklar: "Sizler, babamın kutsalları gelin. Dünya kuruluşundan beri sizin için hazırlanmış olan egemenliği miras alın. Çünkü acıkmıştım, bana yiyecek verdiniz, susamıştım bana içecek verdiniz, yabancı idim beni içeri aldınız, çıplaktım beni giydirdiniz, hasta idim benimle ilgilendiniz, zindanda idim yanıma geldiniz."O vakit doğru kişiler ona şu karşılığı verecekler: "Ya Rab, biz seni ne zaman aç görüp doyurduk, ya da susamış görüp içecek verdik, seni ne zaman yabancı gördük de içeri aldık, ya da çıplak görüp giydirdik? Seni ne zaman hasta ya da zindanda görüp yanına geldik ? "Kral da onlara şöyle diyecek: "Size doğrusunu söyliyeyim, bunu en basit kardeşlerimden biri için yaptığınızı, benim için yapmış oldunuz" (Matta, 25:34-40).

Böylece Rab, insan kardeşini sevenlere, maddi ve manevi yardımda bulunanlara, ihtiyacı olanlara gizlice yardım edenlere mutluluk verir. Ve gizliyi gören Rab, karşılığını açık olarak ödeyecektir (Matta, 6:1-4). Merhamet karşılıksız ve bir yarar beklemeden olmalıdır. Çünkü Tanrı yanında yapılan iyiliğin karşılığı hiç bir zaman kaybolmaz. Merhametli insan, kendine iyilik etmiş olur (Süleymanın Meselleri, 11:17). Bunun tersini yapanın payı ise cehennemin ateşinde olan sonsuz işkencedir.

Rab mutluluklara devam ederken şöyle diyor,

''Ne mutlu yüreği temiz olanlara; onlar Tanrı'yı görecekler'' (Matta,5:8). Kutsal İncil diyor ki: ''Tanrıyı hiç kimse görmemiştir. O'nu, Babanın bağrında bulunan ve kendisi Tanrı olan Biricik oğlu tanıttı'' (Yuhanna,1:18). Şu halde ''yüreği temiz olanlar, Tanrı'yı görecekler'' diye Rabbin onlara verdiği sözü nasıl anlıyoruz? Doğru adam, sürekli Tanrı'yı özlüyor ve bir an önce görmek istiyor. Nitekim, Rab'bin havarisi olan Filipus, aynı soruyu, Mesih'e sorarak, ''Ya Rab, bize Babayı göster, bize bu yeter. Bunun üzerine Mesih, Filipus'a şöyle diyor: ''Bunca zamandır sizinle birlikteyim, Beni daha tanımadın Filipus? Beni görmüş olan Babayı görmüş demektir. Sen nasıl, bize Babayı göster diyorsun? Benim Babada, Babanın da bende olduğuna inanmıyor musun?'' (Yuhanna, 14:8-10).

Hiç şüphesiz yüce Tanrı, yüreği temiz, can ve ruhları aklanmış olanlara görünür ve doğru adamlara söz söyler. O'nun kutsal Ruhu, onlar üzerine iner, onları Tanrı'nın Mabedine çevirir ve yüceliğinin güneşi kalplerini aydınlatır ve böylece yüce Tanrı'yı görmüş olurlar. Davut Peygamberin dediği gibi, Rab adildir ve adaleti sever ve doğru olan, Onun yüzünü görür (Mezmur, 11:7). Kitap ayrıca şöyle bir soruya kanıt veriyor: ''Rabbin dağına kim çıkacak, Kutsal makamında kim oturacak? Cevap; O adam ki, elleri temiz ve yüreği paktır'' (Mezmur, 24:3-4). Temiz olan kalp, Tanrı'nın ışığını yansıtan temiz aynaya benzer.

Rab Mesih, barışta meleklerin özellik ve

simgesini gördüğü için, ''Ne mutlu barışı sağlayanlara! Onlara Tanrı oğulları denecek" (Matta, 5:9). diyor. Gerçekten Allah'la, kendi vicdanlarıyla ve herkesle barış içinde yaşayan barış sevenler ne mutludur. Zira Tanrı'nın iradesini böylece tamamlamış ve O'nun isteğine göre yaşamış olmakla, Tanrı'nın manevi evlatları olmuş olurlar.

İsa Mesih, verdiği mutluları toparladıktan sonra, kendi havarilerinin bu dünyada karşılaşacakları sıkıntı ve zahmetlere dikkatlerini çekerek, ilahi buyruklarının korunması için ruhsal savaş meydanında görecekleri eziyetlere de işaret etti. Herkes onlardan nefret edecek. Ama sona kadar dayanan kurtulacaktır (Matta,10:22 ve 24:9 Markos,13:13 ve Luka,21:17). "Rab İsa'ya ait olup Tanrı yoluna yaraşır bir yaşam sürmek isteyenlerin hepsi de zulüm görecek'' (2.Timoteyus, 3:12). Ancak Rabbin vaadına göre, büyük ödüller alacaklar. ''Ne mutlu doğruluk uğrunda zulüm görenlere: Göklerin egemenliği onlarındır'' (Matta 5:10). Doğruluk kutsaldır; ilahi erdemler; iman, ümit ve sevgidir. İnsanların önünde Mesih'i ikrar edip bu inançla takva ve fedakarlıkla yaşayanlar için, Mesih, sadık vaadına göre onları Göksel Babasının önünde tanıyacaktır. Bunun için onlara şöyle diyor: "Benden ötürü insanlar size sövüp zulmettikleri, yalan yere size karşı her türlü kötü sözleri söyledikleri zaman ne mutlu size. Sevinin ve sevinçle coşun! Çünkü göklerdeki ödülünüz

büyüktür. Sizden önceki peygamberlere de böyle zulüm ettiler'' (Matta, 5:11-12). Buna karşın, "Tüm insanlar sizin için iyi sözler söyledikleri zaman vay halinize! Çünkü onların ataları da sahte peygamberlere böyle davrandılar'' (Luka, 6:26). Aslında Mesih'in gerçek öğrencileri ve O'na bağlı doğru kişilerin yaşamları asma ağacına bağlı bulunan dallar gibi, Mesih'le kaynaşır, O'nunla yaşarlar, gelişirler ve güçlenirler. Resul Pavlusun dediği gibi, O'nun için çekecekleri acıları, göksel bir lutüf olarak kabul ederler. ''Çünkü size yalnız Mesih'e iman etmek değil, ama bende gördüğünüz ve şimdi bende olduğunu duyduğunuz zorlu çabanın aynısına sahip olarak Mesih uğruna elem çekmek ayrıcalığı da verildi'' (Filipililer, 1:29-30).

Mesih'in kendisine bağlı olanlara verdiği bu iki özellik ne kadar önemlidir: ''Yeryüzünün tuzu sizsiniz'' (Matta, 5:13). ''Dünyanın ışığı sizsiniz'' (Matta, 5:14). "Tuz yemeğe karıştığı zaman onda erir ama onu bozulmaktan korur. Çünkü, yemek tuzu emer ve gizlice ondan etkilenir ve onu reddedmez. Böylece Mesih'in havarileri ve O'na inananlar, Mesih'in öğretimini sağlam bir şekilde. O'nu etkileyecek yada değiştirecek herhangi bir eğitime izin veremezler. Aynı zamanda, hatadan masum olan tuza benzemiş olurlar. Tuzdaki toprak fazla ise, etkisini kaybeder ve çabuk bozulur. Bunun için Rab diyor ki: ''Eğer tuz tadını yitirmişse, ona tekrar nasıl tuz tadı verilebilir? Artık dışarı atılıp insanların ayakları altında çiğnenmekten başka bir

işe yaramaz'' (Matta, 5:13). Tuz, tadı için kullanılır, eğer tadını kaybetmişse toprağa dönüşür ve atılır.

Rab diyor ki: ''Dünyanın ışığı sizsiniz'' (Matta, 5:14). Bu Işık, ışınlarını, doğruluk Güneşi olan Yüce Rab Mesih'in Güneşinden alır. "Işık karanlıkta parlar ve karanlık onu alt edememiştir'' (Yuhanna, 1:5). Böylece karanlık ışığa karşı koyamaz. Atasözü diyor ki: "Karanlığa lanet okuyacağına, önüne bir mum yak. Işık, kendisine değil, en büyük Işığa tanıklık etsin diye yanar" Vaftizci Yuhanna'nın Mesih hakkında tanıklık ettiği gibi. Mesihin Şakirtleri, Kurtuluş Müjdesi olan İncil'in ışığıyla dünyayı aydınlattılar. İnsanlık yolunu aydınlatan birer ışık oldular ve bu ışık aracılığıyla insanları Tanrı'nın Göksel Egemenliğine kavuşturdular. Rabbimiz bu konuya açıklık getirerek şöyle diyor: ''Sizin ışığınız insanların önünde öğle parlasın ki, iyi işlerinizi görerek göklerde olan Babanızı yüceltsinler!'' (Matta, 5:16). "Kutsal Yasayı ya da Peygamberlerin sözlerini geçersiz kılmak için geldiğimi sanmayın. Ben geçersiz kılmaya değil, tamamlamaya geldim'' (Matta, 5:17). Yüce Mesih bu sözleriyle getirdiği yeni Yasa ile eski Yasa arasında bir bağ kurmuş oluyor. Bununla kendisine bağlı olanların, Eski Yasanın yüzeysel kısmını geçip, esas derinliğine inmelerini istiyor ki, insanın aklını, kalbini ve iradesini etkiliyen günahın çekirdeğini daha kök salmadan kökünden kazısınlar. Demek istiyor ki, Kutsal Yasa, yalnız okunmakla bize bir yarar sağlamaz. Okuduklarımızı uygulamamamız

lazım. "Ancak bu buyrukları kim yerine getirir ve başkalarına öğretirse, Göklerin Egemenliğinde büyük sayılacaktır" (Matta, 5:19).

Sonunda Mesih, Dağdaki Vaaz'ını, doğru işlerinin kanıtı olan iman yapısını sağlam temel üzerine kuran akıllı adamın örneğiyle sonuçlandırıyor. Bize verdiği bu örnekle, İlahi Buyruklarına bağlı olmamızı ve onları gündelik yaşamımızda uygulamamızı istiyor. Ve şöyle buyuruyor: "Yağmur yağmış, seller yükselmiş, yeller esmiş ve eve saldırmış ama, ev yıkılmamış, çünkü kaya üzerinde kurulmuştu. Fakat bu sözlerimi duyup da uygulamayan herkes, evini kum üzerinde kuran budala adama benzer. Yağmur yağmış, seller yükselmiş, yeller esmiş ve eve yüklenmiş ve ev çökmüş, korkunç bir şekilde yıkılmış" (Matta, 7:25-27). Böylece sağlam temele ve doğru işlere iman yapısı dayanmayan kimse, helak olmaya mahkûmdur. Bunun için Rab diyor ki: " Beni, Rab! Rab! diye çağıran herkes Göklerin Egemenliğine girecek değildir. Ancak göklerde olan Babamın isteğini yerine getiren girecektir" (Matta, 7:21).

Sevgililer; çetin günlerimizde, para sevgisi insanın düşüncesine, nefsine ve iradesine öyle hükmetmiş ki, artık insan meteryalist olmuş, kendini gösterişe vermiştir. Bu nedenle doğru yoldan çıkmış, göksel ölçüleri yadsımış kendini dünya ölçülerine vermiştir. Tüm davranışlarını kendisine kural olarak benimsediği dünyasal ölçüler üzerinde kurarak doğru yoldan sapmış ve

karanlığın batağına düşmüştür. Ona göre, Rabbin yasaları zor ve uygulaması daha da zordur. Oysa Rab Mesih tenleşmesiyle, yeryüzünde yaşadığı kutsal yaşamıyla, getirdiği yeni yasanın çok kolay olduğunu ve Dağdaki Vaaz'ında söylediği gibi, tüm öğretimini bütünüyle uygulamasıyla kanıtlamış oldu. Bunun için bize öğüt vererek şöyle diyor: "Ey bütün yorgunlar ve yükleri ağır olanlar! Bana gelin, ben sizi rahatlatırım. Ben yumuşak huylu ve alçakgönüllüyüm. Boyunduruğum kolay taşınır ve yüküm hafiftir" (Matta 11:28-30). Rab bize, Göksel Egemenliğindeki mutlu yaşamın yolunu açmıştır. Bu fırsatı değerlendirerek, ilahi Buyruklarını dinlemek üzere, oun ardınca giden Öğrencilerine ve izleyen kalabalığa katılmak süretiyle Dağdaki Vaaz'ını dinleyelim. En azından haftada bir, Dağdaki Vaaz'ını okuyan insana ne mutlu. Özellikle bu kutsal kırk günlük oruçta, öğütler kitabının verdiği şu mutluluğa erişelim; "Kutsal yasayı koruyana ne mutlu!" Aynı zamanda Mezmur kitabının verdiği mutluluğa layık olalım: "Ne mutludur o adam ki, kötülerin öğüdüyle yürümez, günahkarların yolunda durmaz. Müstehzilerin derneğinde oturmaz, ancak zevki Rabbin yasasındadır. Gece gündüz O'nun buyruklarını derin düşünür" (Mezmur, 1:1-3).

Yüce Tanrı sizleri ilahi buyruklarının korunmasına ve uygulanmasına eriştirsin ki, yeryüzüne tuz ve dünyaya ışık olasınız. Oruç ve dualarınızı kabul etsin, inançlı ölülerinize rahmet

eylesin, sağlık ve mutlulukla kutsal Diriliş Bayramı'nı kutlamaya kavuştursun, lütuf ve bereketleri daima sizlerin olsun. Amin.

10 Şubat 1989 Patrikliğimizin 9.Yılında Suriye - Şam'daki Patriklik Merkezimizde yazılmıştır.

Saygıdeğer Doğu Mafiryanimiz Mor Baseliyos II. Favlus, muhterem Metropolit kardeşlerimiz, ruhani evlatlarımız Kahinler, Rahipler, Diyakoslarla Antakya Elçisel kilisemize bağlı tüm bölgelerdeki sevgili Süryani toplumumuza; ruhsal bereketlerimizi ve hayırlı dualarımızı sunarız. Rabbin inayeti, Meryemana, Havarilerin önderi Mor Petrus, diğer Aziz ve şehitlerin duaları sizinle beraber olsun. Amin.

RAB İSA MESİH'E İNANMAK VE O'NA HİZMET ETMEK

"Ardımdan gelmek isteyen, kendini inkâr etsin. Çarmıhını yüklenip beni izlesin. Canını kurtarmak isteyen onu yitirecek; canını benim ve Müjde'nin uğruna yitiren ise, onu kurtaracaktır. İnsan bütün dünyayı kazanıp da canından olursa, bunun kendisine ne yararı olur? İnsan, kendi canına karşılık ne verebilir? Bu vefasız ve günahkar kuşağın ortasında, kim benden ve benim sözlerimden utanırsa, İnsanoğlu da, Babasının görkemi içinde kutsal meleklerle birlikte geldiğinde o kişiden utanacaktır" (Markos, 8:34-38).

Rabbimiz İsa Mesih, ardından gidenlere bu açık ayetlerle gerçek öğrencilik koşullarını koşmuştur. Öyle ki, kendi kimliğini Şemun Petrus'un ikrarı ile "Sen diri Allah'ın oğlu Mesih'sin" diye ortaya koyduktan sonra, artık kendi öğrencilerine bedensel

olarak dünyaya gelişinin nedenini ve insanlık uğrunda bağışlayıcı ölümünün zorunluğunu açıklama zamanı gelmişti. Müjdeci Markos, Kutsal İncil'inde bu konuya değinerek şöyle diyor: " Rab Mesih, öğrencilerini eğitirken şu açıklamada bulundu. İnsanoğlu'nun çok acı çekmesi, ihtiyarlar, başkahinler ve din bilginlerince reddedilmesi, öldürülmesi ve üç gün sonra dirilmesi gerektiğini onlara anlatmaya başladı" (Markos, 8:31).

Öğrenciler, bu ilahi gerçeği duyunca şaşkına döndüler, hayalkırıklığına uğradılar. Çünkü onlar, gözlenen Mesih'in programını başka türlü biliyorlardı. Onlar, atalarının çizdiği hayale göre, Mesih bir kahraman gibi gökten inip Davud'un soyundan doğacak, onları kendi düşmanlarına egemen kılacak, dünyasal yaşamlarında onları mutlu edecek birçok yararlar kazandıracaktı. Onlar, bu düş ile yaşarken İsa'nın Mesih olarak elem çekmesi, üstelik çarmıh'a gerilip ölümü tatması normal mı? Onlara göre değil. Bu düşünceye karşı Petrus bir girişim yapma gereği duyarak, Mesih ile baş başa kalıp söz konusu ıstırap ve ölümü, Mesih'e yakıştırmadığını söyleyince; Mesih, Petrus'u şiddetle azarlıyarak şöyle dedi: "Çekil önümden şeytan, çünkü sen Tanrı'ya göre değil, insana göre düşünüyorsun". Böylece şeytan, Petrus'un şahsında Tanrı'nın başlangıçta çizdiği kurtuluş programını dünyasal amaçlarla değiştirmek istedi. Ancak Mesih, Tanrı'nın çizdiği yolu benimseyerek, öteki yolu reddetmiştir. Çünkü Tanrı yoluyla insanlığı

kurtarmaya geldi Nitekim dünyanın kurtuluşu, ancak Tanrı'ya itaat etmekle olabilir. Bu bakımdan Resul Pavlus Rab Mesih hakkında şöyle diyor: "Rab Mesih, Tanrı özüne sahip olduğu halde, Tanrı'ya eşitliği sımsıkı sarılacak bir hak saymadı. Ama yüceliğinden soyunarak kul özünü aldı ve insan benzeyişinde doğdu. İnsan biçimine bürünmüş olarak ölüme, çarmıh üzerinde ölüme bile boyun eğip kendini alçalttı" (Filipililer, 2:6-8). Ve insanlık uğruna kendini feda etti. "Çünkü Tanrı dünyayı o kadar sevdi ki, biricik Oğlunu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, ama hepsi sonsuz yaşama kavuşsun" (Yuhanna, 3:16).

Bundan böyle, Rab Mesih'in Haç'ı dünyanın ortasında dikildi ki, yüce Tanrı'nın, cennetin ortasında diktiği hayat ağacına benzesin. Nitekim Rab Mesih, haç üzerinde fedakarlık işini tamamlayıp, bağışlayıcı ölümüyle bize sonsuz yaşamı kazandırdı. Bundan böyle Haç ilahi gücünü üzerindeki Mesih'in ölümünden alır ve biz inananlar Mesih'in dirilişiyle zafer kazanmış oluyoruz. Resul Pavlus'un dediği gibi: "Mesih ile acı çekiyorsak, O'nunla da onur duyacağız". Haç kelimesi, inanç bakımından kutsal İncil'e eşittir. Çünkü günahlarımız uğrundaki Mesih'in ölümüyle ve muzaffer olarak ölülerden dirilişiyle bizi tebriye etti ki, sadık vaadına göre son günde onunla beraber dirilelim. Kutsal Kitap şöyle diyor: "Çünkü bir saat gelecek ki, o saatte mezarlarda olanların hepsi onun sesini işitecekler, iyilik işleyenler yaşam

dirilişine ve kötülük işleyenler yargılanmaya çıkacaklardır" (Yuhanna, 5:28-29). Dirilten ve yargılayan Rab Mesih'tir. Zira, ilk ve son kendisidir. İkinci gelişinde göklerdeki görünümünü Haç işareti olarak gösterecektir. Bundan böyle kendisine öğrencilik edenlerin Haç taşımasını koşullara bağlayarak şöyle dedi: "Ardımdan gelmek isteyen, kendini inkâr etsin, çarmıhını yüklenip beni izlesin. Canını kurtarmak isteyen onu yitirecek, canını benim ve Müjde'nin uğruna yitiren ise, onu kurtaracaktır (Matta, 16:24-25, Markos, 8:34-35). Haç yüklenmek, kişinin kendini inkar etmesi demektir, ama Mesih'in ardından gitmek, irademizi O'na teslim etmek anlamına gelir. Rab Mesih'in Öğrenciliğini kabul ettikten sonra, kişiliğimizi tümüyle O'nun emrine vermemiz gerekir. Çünkü, ilahi kurtarıcımız ve yöneticimiz O'dur. Başka bir deyişle, Haç taşımak, Haç üzerinde Rab Mesih'le beraber kişiliğimizi Haç'a germek demektir. Bu nedenle Resul Pavlus diyor ki: "Mesih'le birlikte çarmıha gerildim. Artık ben yaşamıyorum. Mesih bende yaşıyor. Şimdi bedende sürdürdüğüm yaşamı, beni seven ve uğruma kendini feda eden Tanrı Oğluna imanla sürdürüyorum" (Galatyalılar, 2:20). Burada Mesih için yapılan tanıklık, sadece O'nu tanımak, diri Tanrı'nın Oğlu olduğunu ikrar etmek, tüm dünyanın ve her birimizin şahsi kurtarıcısı olarak kabullenmekten ziyade, O'nun izinde gitmek, Onun gibi pâk ve temiz yaşamak demektir. Eğer Rab Mesih kalbimizde yaşıyorsa ve

biz Onun yaşamını yeryüzünde temsil edebiliyorsak, işte o zaman Rab Mesih'i gerçekten kabul etmiş ve Onu inkar etmemiş oluruz. Zira önceden bizi uyardı ve şöyde dedi: "Bu vefasız ve günahkar kuşağın ortasında, kim benden ve benim sözlerimden utanırsa, İnsanoğlu da, Babasının görkemi içinde kutsal meleklerle birlikte geldiğinde o kişiden utanacaktır" (Markos, 8:38).

Sevgililer: Rab Mesih mucizevi işleriyle, üstün sözleriyle göksel görevi ile kendini bize açıklamasına ve bu somut gerçekleri bize bildirmesine rağmen, acaba gerçekten O'nu kabul ediyor muyuz? Havari Yuhanna kutsal İncil'inin sonunda şöyle diyor: "Ne var ki, bunlar, İsa'nın, Tanrı'nın Oğlu Mesih olduğuna iman edesiniz ve iman ederek O'nun adıyla yaşama kavuşasınız diye yazılmıştır" (Yuhanna, 20:31). İlahi Vahi'nin bize ilan ettiği gibi Rab Mesih'e iman etmemiz gerekir. Bilinen dini işlerimize kolaylık göstermek, ya da inanç kurallarımızı karıştırmak bize caiz değildir. Bu konuda Havari Petrus bize şu tavsiyede bulunuyor: "Mesih'i Rab olarak yüreğinizde kutsayın. Sizdeki ümidin nedenini soran herkese uygun bir yanıt vermeye her zaman hazır olun. Yanlız bunu yumuşaklık ve saygıyla yapın. Vicdanınızı temiz tutun. Öyle ki, Mesih'e ait olarak sürdürdüğünüz olumlu yaşamı kınayanlar size ettikleri iftiradan utansınlar" (1.Petrus, 3:15-16). Bu nedenle düşüncemizle, sözümüzle ve işlerimizle inanlı olmalıyız. Çünkü Rab inançsızları reddettiği

gibi inanca önem vermeyen ve ismen inanlı olanları da reddeder. Vahiy kitabına göre, Tanrı ılık olanları kusar (Vahiy, 3:14). Gerçek Hıristiyan isek, ruhta sıcak olmalıyız, inancımıza sıkı sıkıya bağlı olmalıyız, kutsal inancımızın koşullarını yerine getirmeliyiz. Yoksa bilerek veya bilmeyerek Mesihimizi inkar etmiş, bu kötü, vefasız nesilde Tanrımız'dan ve sözlerinden utanç duyma suçuna kendimizi kaptırmış oluruz ki, bu büyük günahın neticesi ölümdür. Ve buna karşı özürlü sayılamayız. Çünkü, Rab bizi daha önceden uyardı: "Kim beni insanlar önünde inkar ederse ben de onu göksel babamın önünde inkar edeceğim" (Matta,10,32).

Bundan böyle Rabbimiz İsa Mesih'e olan ikrarımız, sadece inanç kuralları gereği değil, ancak ruhsal koşulları yerine getirmekle, duaya devam etmekle, Rabbin sözlerini gece gündüz okumakla olmalıdır. Böylece O'na karşı olan derin sevgimizi kanıtlamış ve ikinci gelişini büyük bir arzu ile özleyerek sonsuza dek O'nunla yaşamak inancına bağlı kalmış olmalıyız. Aynı zamanda ilahi kurallarını uygulamalıyız. Bunun üzerine Yüce Rabbimiz şöyle diyor: "Bana ya Rab ya Rab diyen her adam göklerin egemenliğine girecek değildir; ancak göklerde olan babamın iradesini yapan girer" (Matta, 7:21). Zira "Göksel Babamın iradesini yapan kardeşim, kızkardeşim ve anam odur" (Matta, 12:50). Resul Yakup çok yerinde söylediği bu ayette şöyle diyor: "Çünkü beden, ruh olmayınca ölü olduğu gibi böylece iman da eylem

olmayınca ölüdür'' (Yakup, 2:26).

Sevgililer, kutsal kırk günlük orucu, bizim için bir fırsattır. Bu nedenle Rabbimız İsa Mesih'e olan havarilik vaadımızı tazeliyerek O'nun kutsal Haç'ını taşıyalım. Sayıları bakımından değil de, önemi bakımından Büyük Oruç dediğimiz yükümlülüğünü yerine getirmeliyiz. Zira Hıristiyanlığın başlangıcından beri müminlerin kalbinde bu orucun büyük yeri vardır. Özellikle şeytana ve günaha karşı koyabilmek kurtarıcımızın elemlerini anımsamak ve ölülerden dirilişini ruhsal sevinçle karşılamak üzere bu oruç bizim için uygun bir hazırlık dönemidir. Bundan böyle gerçekten tövbe etmek geçici şeyleri bırakıp, ilahi konulara yer vermek, duaya devam etmek, sadakalar vermek bizim için önemli bir fırsattır. Aziz müminler, işte sizleri bu ruhsal hazırlığa davet ediyoruz. Böylece dünyanın kurtarıcısı Rab İsa Mesih'e olan ikrarımızı ilan etmeliyiz ki, O da babasının izzetiyle, aziz melekleriyle beraber geleceği gün bizi kabul etsin, O'nunla beraber Göksel Egemenliğinde paydar kılsın.

Rab Allah Sizleri bereketlesin, oruç, dua ve sadakalarınızı kabul etsin; paklık ve kutsallıkla, uzun ömürle kutsal Diriliş Bayramı'na eriştirsin ve mümin ölülerinize rahmet eylesin AMİN.

15 Şubat 1990 Patrikliğimizin 10. Yılında Suriye - Şam'daki Patriklik Merkezimizde yazılmıştır.

Saygıdeğer Doğu Mafiryanımız Mor Baseliyos II. Favlus, değerli Metropolit kardeşlerimiz, ruhani evlatlarımız Kahinler, Rahipler, Diyakoslarla Antakya Elçisel kilisemize bağlı tüm bölgelerdeki sevgili Süryani toplumumuza; ruhsal bereketlerimizi ve hayırlı dualarımızı sunarız. Rabbin inayeti, Meryemana, Havarilerin önderi Mor Petrus, diğer Aziz ve Şehitlerin duaları sizinle beraber olsun. Amin.

KUTSAL SUNU (KURBAN)

Rab Mesih diyor ki: ''Gökten inmiş olan diri ekmek ben'im. Eğer bir kimse bu ekmekten yerse, sonsuza dek yaşayacak. Dünyanın yaşamı uğruna vereceğim ekmek de benim bedenimdir" (Yuhanna, 6:51).

Rab Mesih, kendini, "Gökten inmiş gerçek ekmek benim" diye ilan etmekle, hayret verici Kutsal Sunu gizinin kuruluşuna zemin hazırlamış oldu. Bundan böyle, kendisini dinleyen Eski Antlaşma'ya ait değişik sınıflara mensup insanları hayret içinde bıraktı. Dinsel, kültürel ve toplumsal bakımdan değişik düzeyde olan bu insanların Rab Mesih'in kurtuluş görevi hakkındaki görüşleri çatışma halinde idi. Bunların bir kısmı, ulusların ve asırların özleyerek beklediği Mesih budur diye kabul etmiş, bir kısmı peygamberlerden biridir diye düşünmüş, başka bir kısmı O'nu inkar ederek, ifade

sözcükleriyle yakalamak bahanesiyle, atalarında çölde gökten inen ekmeği hatırlatarak kendisinden bir mucize yapmasını istemiştir. Rab onlara dedi: "Size doğrusunu söyleyeyim, gökten ekmeği size Musa vermedi, gökten size gerçek ekmeği Babam verir. Çünkü Tanrı'nın ekmeği, gökten inen ve dünyaya yaşam verendir" (Yuhanna, 6:32-33). Ve şöyle ekledi: "Yaşam ekmeği ben'im. Bana gelen asla acıkmaz, bana iman eden hiçbir zaman susamaz" (Yuhana, 6:35).

Halk, insan aklının kavrayamadığı bu gerçeği anlayamadı. Havari Yuhanna Kutsal İncil'de diyor ki: "Gökten inmiş olan ekmek ben'im, dediği için Yahudiler O'na karşı söylenmeye başladılar" (Yuhanna, 6:41). Hatta bazı Havarileri bile, bu sözü maddi yönden düşündükleri için, buna inanmak zor dediler. Kendi bedenini bize nasıl yedirecek diye birbirlerine sormaya başladılar. Rab Mesih onlara bu ilahi öğretimi kanıtlamak üzere daha açık bir dille Kutsal Sunu'nun asıl işlevini şöyle açıkladı:
"Size doğrusunu söyleyeyim, İnsanoğlu'nun bedenini yiyip kanını içmedikçe, sizde yaşam olmaz. Bedenimi yiyenin, kanımı içenin sonsuz yaşamı vardır ve ben onu son günde dirilteceğim. Çünkü bedenim gerçek yiyecek, kanım da gerçek içecektir. Bedenimi yiyip kanımı içen bende yaşar, ben de onda" (Yuhanna, 6:53-56).

Evet, Rab Mesih'in öğretimini iyice düşünen bir kimse, O'nun büyük bir fedakarlık ve özveriyle çektiği acılarla dünyanın kurtuluşu için çarmıh

üzerinde ölmekle yetinmediğini anlar. Kendisine inananlara kendini ruhsal gıda olarak verdi ki, söz konusu gıda ile beslensinler, gelişsinler, güçlensinler ve Mesih'le kaynaşsınlar, sonunda onunla beraber göksel Egemenliğine layık olsunlar. Bu nedenle Rab kendini insanlık uğruna feda etmek üzere, kendi iradesiyle katı yürekli Yahudilerin eline, çarmıha gerilmeden önce Aziz Havarileriyle beraber, Yahudilerin şükran Sunu'su olan **Fusho'yu** yedikten sonra, ekmek ve şarabı Kutsal Sunu Giz'i olarak; "Ekmeği eline alıp bereketledi, kesti ve Havarilerine vererek şöyle dedi: Alın yiyin bu benim bedenimdir. Ve bir kase alıp şükretti ve onlara vererek dedi: Bundan hepiniz için, çünkü bu benim kanım, günahların bağışlanması için, birçokları uğruna dökülen ahdın kanıdır" (Matta, 26:28, Markos, 14:22-24). Böylece Rab, Kutsal Kurban sırrını kurarak, bu kansız olan ilahi Kurbanı sunsunlar diye Havarilerine yetki verdi ve "Beni anımsamak için, bunu uygulayın" diye buyurdu (Luka, 22:19). Bu buyruğu yerine getirmek üzere, Kutsal Ruh esiniyle Havariler söz konusu İlahi Kurban düzenini kurdular. Buna Kutsal Kurban uygulama işlemi denir. Havarilerin İşlerine göre: (İlk Hıristiyanlar ortaklaşarak ekmek kesiyor ve duaya devam ediyorlardı) (Res.İşleri, 2:42). Bundan anlaşılıyor ki, Kutsal Kurban'a fiili olarak paydaşlık edip, Mesih'in kutsal beden ve kanını teşkil eden, Kutsal Kurban'dan Tenavül alıyorlardı. Bu kansız Kurban aslında, Haç üzerindeki kurbanın anılması

ve haklı olarak devam etmesi anlamına gelir. Ve bunu sunan bizzat Rab İsa Mesih'tir, O'ki, Haç üzerinde kendini bağışlama kurbanı olarak sunmuştur. Böylece kendini ekmek ve şarap şeklinde kansız bir kurban olarak Sunak (Medbah) üzerinde sunmaktır. Kitabı Mukaddes O'nun hakkında şöyle diyor: ''Melkisedek tertibi üzere sen ebediyen Kahinsin'' (İbraniler,5:6). Atalar babası İbrahim zamanında bu Melkisedek Kudüs'ün Kralı ve Kahin'i idi. O'nun Kurban olarak sunduğu ekmek ve şarap, Yeni Antlaşmanın Kurbanına işaret ediyordu. Böylece kendisi en büyük Kahin Yüce Mesih'i simgeliyordu. Buna benzer Yeni Antlaşmanın Kurbanını sunan Kahin de, Rab İsa Mesih'i temsilen sunmaktadır. Bundan böyle Kurbana paydaşlık eden inanlıların, Kurban'ı sunan Kahin ile aynı amaçta olmaları gerekir ki, Mesih'in bereketlerini alsınlar. Bu nedenle Kutsal kurbandan Tenevül almaları gerektirir.

Maddi yemekler insan bedenine gıda verdiği gibi, Mesih'in ten ve kanı da, Ruhun gıdası olarak onlardan Tenevül edeni Mesih'le kaynaştırır. İşte bu nedenle Rab diyor ki: ''Benim etimi yiyip, Kanımı içen bende durur ve ben de onda'' (Yuhanna, 6:56). Elçi Pavlus, Mesih ile gerçek inanlı arasındaki bu diyaloğu açıklayarak şöyle diyor: ''Mesih ile beraber Haç'a gerildim, artık ben yaşamıyorum, fakat Mesih bende yaşıyor'' (Galatyalılar, 2:20). Demek ki, Kutsal Kurban bize Mesih'te Ruhsal hayat veriyor. O'nunla kaynaştırıyor, böylece ruhça

gelişiyor ve güçleniyoruz. Durum bu iken, Kıddas almamak, bizim için, bedeli ödenmeyecek kadar büyük bir kayıp demektir: Kıddas almayan kişi, asma ağacından kopmuş, kurumuş, ölmüş ve ateşe atılmış dala benzemiş olur. Bunun için, Rab İsa Mesih bizleri uyararak, öğüt vererek şöyle diyor: ''İnsanoğlunun etini (kendini kastediyor) yiyip kanını içmedikçe, kendinizde hayat yoktur'' (Yuhanna, 6:53). İşte bu anlamda kilisenin, imandan sapanlara, Kiliseden kopan suçlulara verdiği en büyük ceza onları kutsal Kurban tenevülünden ve Kutsal Ayin'e katılmayı yasaklar.

Sevgililer: Kutsal Kurban sırrını önemseyerek inanlıların tenevülden önce, maddi ve manevi olarak gereken hazırlıkları yapmaları, bedensel olarak temiz olmaları, gerçek tövbe ile, yasal Kahin'in tanıklığıyla yapılacak kanuni itiraf ile gerek olan oruç takdimesine bağlı kalmak kaydıyle bu koşulları yerine getirmeleri zorunludur. Bu nedenle Elçi Pavlus diyor ki: "Kişi önce kendini sınasın, sonra ekmeği yiyip kâseden içsin. Çünkü Rab'bin bedenini farketmeden ekmeği yiyen ve kâseden içen, böyle yiyip içmekle kendi kendini mahküm eder'' (I.Korintliler, 11:28-29). Kutsal Kurbandan tenevül etmeye yaklaşan kişinin düşüncelerini toparlayarak, Tanrı korkusu ile, tevazu ve alçakgönüllükle geyiğin su kanalına olan özlemi gibi, büyük istek ve ateşli bir özlemle ruhani sofraya yanaşarak, Tanrı'nın sonsuz lütfuna şükretmesi gerekir. Çünkü İsa Mesih, Haç üzerinde

kurban olması ile, bizi kurtarmış ve şükran gizi anlamına gelen "**Uharıstiya**", kutsal kurbanı lütfetmiştir. Buna rağmen; ne yazık ki, bu asırda Kilise'nin bir çok erkek ve kız çocukları Rabbin sofrasına yaklaşmayı ihmal etmişlerdir. Bilmiyorlar ki, bu ilgisizlikle kendilerini sonsuz yıkıma sunmuş oluyorlar; bu nedenle bizim için ve onlar için Kutsal Kırk Günlük Oruç koşullarını yerine getirmek, bulunmaz bir fırsattır. Bu fırsatı kullanarak, gerçek tövbe ile Tanrı'ya dönelim ki, Rabbin sofrasına layık olup, Ona hamdederek, onunla birleşelim ve O'nun lütfu ile gelişelim ve göksel egemenliğine erişelim.

Yüce Tanrı sizleri bereketlesin, oruç, dua ve verdiğiniz yardımları kabul etsin, nice yıllara paklık ve kutsallıkla Diriliş Bayramı'nı kutlamak üzere sizlere uzun ömürler versin ve inançlı ölülerinize rahmet eylesin. AMİN.

25 Ocak 1991 Patrikliğimizin 11.Yılında Suriye - Şam'daki Patriklik Merkezimizde yazılmıştır.

Saygıdeğer Doğu Mafiryanımız Mor Baseliyos II. Favlus, değerli Metropolit kardeşlerimiz, ruhani evlatlarımız Kâhinler, Rahipler, Diyakoslarla Antakya Elçisel kilisemize bağlı tüm bölgelerdeki sevgili Süryani toplumumuza; ruhsal bereketlerimizi ve hayırlı dualarımızı sunarız. Rabbin inayeti, Meryemana, Havarilerin önderi Mor Petrus, diğer aziz ve şehitlerin duaları sizinle beraber olsun. Amin.

İMAN SAHİBİNİN YÜCE TANRI'YA OLAN BAĞLILIĞI

"Sizinle Tanrı'nız arasına fesatlarınız ayrılık koydu, ve suçlarınız O'nun yüzünü sizden çevirdiği için, sizi işitmiyor" (İşaya, 59:2).

Peygamber Yeşaya, Tanrı'nın günahkarlara karşı olan nefretinin sırrını, bize şöyle açıklıyor: "Ağlarından giysi olmaz ve işledikleriyle insan örtünmez yaptıkları fesat işleridir; ve ellerinde zorbalık işi var. Ayakları kötülüğe koşar ve suçsuz kanı dökmeye acele ederler; düşünceleri fesat düşünceleridir. Soygun ve kırgın onların yollarında. Selamet yolunu bilmezler ve izlerinde adalet yoktur. Kendilerine iğri yollar yaptılar, o yolda yürüyenlerin hiç biri selamet bilmez" (İşaya, 59:6-8). Onların yüzlerine kapılarını kapatan Tanrıyle ilişkileri yoktur. Ne dileklerini kabul eder, ne de onlara yanıt verir. Çünkü, Tanrıları'yla onlar

arasındaki ilişkiyi kesen, onların suçlarıdır. "İmansızlarla aynı boyunduruğa girmeyin. Çünkü doğrulukla fesadın ne ortaklığı, ışıkla karanlığın ne beraberliği olabilir?" (II. Korintliler, 6:14). Tanrı günahkarlara yanıt vermez, ancak ondan af dileyerek, gerçek tövbe ile yaptıklarına pişman olup, Rab'bin buyruklarına itaat ederlerse kabul eder.

Yüce Tanrı'ya şükürler olsun ki, Peygamberlerin aracılığıyla istediğini insanlara iletmiş oldu. Onların aracılığıyla Tanrı'nın insanlara olan gerçek sevgisini ve kurtarış isteğini Eski Antlaşma inanlılarına aşıladı. Bundan sonra biricik oğlunu dünyamıza bedensel olarak gönderdi, pak kanı ile bizim için kendini feda etti, bizleri göksel babasıyla barıştırdı. O'na hamd olsun, bu anlamda şöyle diyor: ''Çünkü Tanrı dünyayı öyle sevdi ki, biricik oğlunu verdi. Öyle ki, her kim O'na iman ederse yok olmasın, sonsuz yaşama kavuşsun'' (Yuhanna, 3:16).

Rab'bimiz İsa Mesih sözleri, örnekleri ve işleriyle bize açıkladığı gibi, dağ üzerinde doksan dokuz kuzuyu bırakıp, kayıp olana benzer şekilde bizi aramaya çıkan o iyi çobandır. Bizleri karanlık gecelerde, günahın sahralarında bulunca bize acıdı, büyük sevinçle omuzuna aldı ve kutsal ağılına getirdi. Aynı zamanda, yoldan sapmış ve sonradan pişman olup kirli elbiselerle perişan bir şekilde babasına dönmüş olan oğlunu kabul eden merhametli babayı temsil eder. O ki, gurbet diyarında babasının servetini kötü yollarda tüketti;

buna rağmen, evine dönünce, babası O'nu büyük bir sevinçle karşıladı. Antlaşma yüzüğünü parmağına geçirdi, ona değerli yeni bir takım elbise giydirdi, ona beslenmiş danayı keserek, akraba ve dostlarını onunla sevinmeye davet etti. Çünkü bu oğlu ölü idi dirildi ve kayıp idi bulundu. Rab açık bir şekilde diyor ki: "Tek bir günahkarın günahından tövbe etmesiyle, Tanrı meleklerinin katında büyük bir sevinç olur" (Luka, 15,10).

Mesih, başka bir deyişle yaralarımızı tedavi edip, kendi bineğine bindiren, kutsal kiliseyi simgeleyen Han'a getiren ve bakımımız için ten ve kanını hatırlatan iki dinarı bizim için ödeyen O iyi Samiryelidir. Nitekim Rab İsa Mesih'i günahkarları tövbeye davet ederken görüyoruz; kayıp olan canları bulmaya çalışıyor. Böylece gümrükçü Zekka'yı incir ağacı üzerinde iken, imana davet ediyor ve onun evinde konaklıyor. Bunun üzerine Zekka, içtenlikle tövbe ediyor ve Rab onu kabul ettiğini ilan ederek şöyle diyor: "Bugün bu eve kurtuluş sağlandı" (Luka, 19:9).

Bundan sonra günahkar kadını affediyor, Havarilerin başı Petros'un pişmanlığını kabul ediyor, O'nunla ilahi bağını tazeliyor. Diğer tarafta Havari Toma'ya görünerek, tereddüdünü gideriyor ve kendisine olan imanını güçlendiriyor. Bütün kişiler, yüce Tanrı ile arzuladıkları özel bağı kurabilmişler ve O'nun lütfuna erişmişlerdir. Bunlar, bu davranışlarıyla ilk atalar gibi Tanrı'ya uyum sağlayan ve O'nun yollarında yürüyen doğru

kişi Hanok (Tekvin, 5:24), seçkin Nuh (Tekvin, 6:9), doğru kişi Yusuf gibi eski ve Yeni Antlaşma'da adları geçmiş tüm iyi adamlar Tanrı ile beraber oldukları için, amaçlarında başarılı oldular.

Evet, Rabbimiz İsa Mesih, kayıp olanı bulup kurtarmak ve günahkarları tövbe etmeğe çağırmak için dünyamıza geldi (Matta, 9:13). Ve göksel Babasıyla ilgili ruhsal diyalogu, Tanrısal sevgiyi, hatta baba oğul ilişkisini sağladı. Böylece yukardan, yani göklerden ikinci kez yeniden doğmuş olduk. "Ne kandan, ne bedenin isteğinden ne de insanın isteğinden doğdular; tersine, Tanrı'dan doğdular" (Yuhanna, 1:13).

Rab İsa Mesih'in kardeşleri ve lütufla Tanrı'nın manevi oğulları olduk. Bu nedenle ''Ey göklerde olan babamız'' demeye ve Mesih'in asmasında dallar olmaya hak kazanmış olduk (Matta, 6:9). Ve O'nun manevi bedeni olan kutsal kilisede canlı üyeler olduk. Mesih, Kilise'nin başı, temeli ve köşe taşıdır. Eğer aramızdaki bu ruhsal bağı güçlendirmek ve Mesih ile bu yüce ilişkiyi sürdürmek istiyorsak, bedensel arzularımızı yenmek, kalbimizi temiz tutmak ve Mesih'in görünüşünü iman gözümüzle görmek gerekir. O zaman kuşkusuz O'nu görür ve içimizde büyük bir kıvanç duyarız. Yüce Tanrı'yı korkudan değil, ancak O'na karşı duyduğumuz sonsuz sevgiden dolayı sever ve O'na tapanırız. Gerçek inanlılar Mesih'te yaşarlar ve Mesih'te onlarda yaşar (Galatyalılar, 2:20). Mesih ile yaşayanlar, her gün kutsal İncil'in

olaylarını, öğretimini önemle okuyup ve düşünerek, O'nunla uzun ve sevinçli bir zaman geçirirler, sürekli kutsal kurbanı alarak Mesih'te gelişirler. Kutsal ten ve kanını almakla, bize vaat ettiği büyük nimetlere değinere şöyle diyor: "Bedenimi yiyenin kanımı içenin sonsuz yaşamı vardır ve ben O'nu son günde dirilteceğim. Çünkü, bedenim gerçek yiyecek, kanım da gerçek içecektir. Bedenimi yiyip kanımı içen bende yaşar, ben de O'nda. Yaşayan Baba beni gönderdiği ve ben Baba'nın aracılığıyla yaşadığım gibi, bedenimi yiyen de benim aracılığımla yaşayacak" (Yuhanna, 6:54-57).

Biz bu göksel nimetleri ve Tanrısal bilgileri annemiz ve öğretmenimiz olan kutsal kilisenin aracılığıyla alıyoruz. Kilise annemiz bizi vaftiz çukurunda yeniden doğuruyor, ve kutsal murunla takdis ediyor ki, kutsal ruh üzerimize insin, bizleri kendine pak ve temiz bir tapınak kılsın. Yanı sıra, kutsal ruh bize gerçeği öğreterek, Mesih'in aziz havarilerine söylediklerini ve onların vasıtasıyla bize verilen dini kuralları hatırlatıyor. Kilise, ruhsal olarak gelişebilmemiz ve Yüce Tanrı ile güçlü bir diyalogda bulunmamız için, bize bir çok olanaklar vererek, bize oruç, dua ve yardım etmeği gerekli kılıyor ki, bedensel arzulardan ve dünya kaygılarından uzak kalalım ve Tanrı'ya daha yakın olalım. Eski ve Yeni Ahit'te adları geçen ataların ve gerçek Peygamberlerin imanından esinlenerek onlar gibi dini kurallarımıza bağlı olalım. Örneğin,

Peygamber Musa, kırk gün kırk gece oruç tuttuktan sonra, kitabın dediği gibi, Tanrı'nın parmağıyla yazılan on emrin iki levhasını topluma iletmeye layık görüldü. Peygamber İlya kırk gün kırk gece oruç tuttuktan sonra, Tanrı'nın düşmanlarını öfkelendirdi ve kutsal yasayı topluma kabul ettirdi. Nitekim bedenleşmiş. Rab İsa Mesih dahi, oruç tutmaya ihtiyacı olmadığı halde kırk gün kırk gece oruç tuttu. Acıktı, O'nu deneyen kötü ruhu yendi. Bu davranışıyla bize öğretti ki, kötü ruhlar dua ve oruçtan başka bir şeyle çıkarılmaz (Markos, 9:24).

Sevgililer: Kutsal kırklık oruç, bizler için altından çok daha değerli bir fırsattır. Bu fırsatı kullanmalıyız. Gerçek tövbe ile Yüce Tanrı'ya sığınarak, aramızdaki ruhsal bağı tazelemeliyiz. Bizi ondan uzaklaştıran ve yüzünü bizden çevirmeye sebep olan isyan suçlarımızı terk etmeliyiz. doğruluk işlerini benimseyerek Tanrısal erdemle kutsal kilise annemize itaat etmek süretiyle kırk günlük kutsal orucun gerekliliğini yerine getirmeliyiz. Yemek ve şaraptan kesilerek kutsal kilisemizin geleneklerine uygun olan perhiz yemeğiyle yetinmeliyiz. Aynı zamanda, kötülükten ve yakışmayan sözlerden sakınarak toplumsal ve bireysel ailevi dualara iştirak ederek Rab'bin buyruğunu yerine getirmeliyiz. ''Siz dua edeceğiniz zaman odanıza girip kapıyı örtün ve gizlide olan Babanıza dua edin. Gizlilik içinde yapılanı gören Babanız da sizi ödüllendirecektir'' (Matta, 6:6). "Siz oruç tuttuğunuz zaman, başınıza yağ sürüp

yüzünüzü yıkayın. Öyle ki, insanlara değil, gizlide olan Babanıza oruçlu görünesiniz. Gizlilik içinde yapılanı gören Babanız sizi ödüllendirecektir" (Matta, 6:17-18).

Yüce Tanrı sizleri bereketlesin, O'nunla ruhsal bağınızı yenilemeye güç versin. Oruç, dua ve yardımlarınızı kabul etsin, Kurtarıcımızın Diriliş Bayramı'nı; kutsallık ve kıvançla kutlamak üzere sizlere uzun ömürler ve yaşam boyu mutluluklar versin.

17 Şubat 1992 Patrikliğimizin 12.Yılında Suriye - Şam'daki Patriklik Merkezimizde yazılmıştır.

Saygıdeğer Doğu Mafiryanımız Mor Baseliyos II. Favlüs, değerli Metropolit kardeşlerimiz, ruhani evlatlarımız Kahinler, Rahipler, Diyakoslarla Antakya Elçisel kilisemize bağlı tüm bölgelerdeki sevgili Süryani toplumumuza; ruhsal bereketlerimizi ve hayırlı dualarımızı sunarız. Rab'bin inayeti, Meryemana, Havarilerin önderi Mor Petrus, diğer aziz ve şehitlerin duaları sizinle beraber olsun. Amin.

TANRI'NIN EGEMENLİĞİNİ VE İYİLİĞİNİ ARAYINIZ

Rab Mesih diyor ki: "Önce Tanrı'nın Egemenliğini ve iyiliğini arayınız ve bütün bu şeyler size artırılacaktır" (Matta, 6:33).

Bugün dünyamızı bir telaş almış gidiyor, insanların çoğu, gecenin karanlığında bocalıyor, zihinleri kara düşüncelere bulanmış, kalplerini kötü şeytanın arzularına açarak, çirkin şeyler yaparak, ruhsal yoldan sapmışlar ve insanlık dışına çıkmışlardır. Büyük üzüntüyle vurgulamak isteriz ki: Hıristiyan olduğunu iddia eden bir çok kurum kendini ahlaka aykırı davranışlara vermiş ve insani kurallardan kopmuştur. Bu davranışlarıyla kayıp olduklarını ve başkalarını da aldatmaya çalıştıkları için, yüce Tanrı'dan ve göksel egemenlikten uzaklar. Ruhsal ve ahlaksal değerlerden yoksun kaldıkları için, korku, telaş ve istirap içinde kaldılar.

Bunlar, maddiyet peşinde koşarak açgözlülük, gasp ve kanunsuz yollarla para kazanmaya çalışırlar. Kardeşi Habil'i öldüren katil Kayin'in acı olayı buna en güzel örnektir. Nitekim bu değersiz dünya malı için, ailelerde kopukluk doğuyor ve bu kopukluk yüzünden bir çok aileler dağılıyor.

İnsanlar yargı gününü unutmuşlar. Büyük bir hırsla servet toplamaya çalışıyorlar. Bu yüzden heyecan, korku, hastalık, açlık ve doğal afetlere maruz kalınca, yaşamlarını ve gelecekteki durumlarını tereddüt ve telaşla karşılayıp tedirgin olurlar. Onlara göre servet toplamak, her şeydir ve geleceklerinin garantisidir. Onlar herhalde Rab Mesih'in servet toplayan katı yürekli zengin hakkındaki öğretime kulaklarını tıkamışlardır. Adam kendi canına, "Ey canım! bir çok yıllara yetecek kadar bitmez tükenmez bir servetin var, ye iç keyfine bak" diyordu. Ama Tanrı ona Ey düşüncesiz, bu gece canın senden alınacak, bu hazırladıkların kime kalacak" der (Luka, 12:16-21). Bunun için Rab diyor ki: "Ne yiyip ne içeceğiz? diye canınız için, ya da ne giyeceğiz? diye bedeniniz için kaygılanmayın. Can yiyecekten, beden de giyecekten daha önemli değil mi? Gökte uçan kuşlara bakın! Ne eker, ne biçer, ne de ambarlarda yiyecek biriktirirler. Göksel Babanız yine de onları doyurur. Siz onlardan çok daha değerli değil misiniz? Hangi biriniz kaygılanmakla ömrünü bir anlık uzatabilir? Giyecek konusunda neden kaygılanıyorsunuz? Kır zambaklarının nasıl

büyüdüğüne bakın! Ne çalışırlar, ne de iplik eğirirler. Ama size şunu söyleyeyim, tüm görkemine rağmen Süleyman bile bunlardan biri gibi giyinmiş değildi. Bugün var olup yarın ocağa atılacak olan kır otunu böyle giydiren Tanrı'nın sizi de giydireceği çok daha kesin değil mi, ey imanı kıt olanlar? Öyleyse, ne yiyeceğiz? Ne içeceğiz? ya da ne giyeceğiz? diyerek kaygılanmayın. Uluslar hep bu şeylerin peşinden giderler. Oysa Göksel Babanız, tüm bunları gereksindiğinizi bilir. Siz önce O'nun egemenliğinin ve O'ndaki doğruluğun ardından gidin, o zaman size tüm bunlar da verilecektir. Buna göre, yarın için kaygılanmayın. Yarının kaygısı yarının olsun. Her günün derdi kendine yeter" (Matta, 6:25-34).

"Yaşamanız için ne yiyeceksiniz ve ne içeceksiniz diye kaygı etmeyin" sözleri çevremizde olup bitenlerle ilgilenmemek anlamına gelmez. Ancak telaşa kapılmamak ve Tanrı'nın inayetini teredüt ile karşılamamak anlamına gelir. Aynı zamanda, bu sözler, başkalarına güvenip tembel ve boş kalmak için herhangi bir öneri de değildir. Kutsal İncil diyor ki: "Tembel kul dış karanlığa atılır. Orada ağlayış ve diş gıcırtısı olur" (Matta, 25:30). Yüce Tanrı, bütün işlerimizde kendisine güvenmemizi ister. Örneğin; ekmeyen ve biçmeyen havadaki kuşların, Tanrı tarafından beslendiği gibi. Oysa bu kuşlar günlük ihtiyaclarını büyük bir çaba ve çalışma ile bulabiliyor. Biz bunlara bakacak olursak, alnımızın teriyle ekmeğimizi çıkarmak

zorunda kalacağız. Kuşkusuz Tanrı'ya güvenerek, O'nun sevgisine sığınarak, duada bize öğrettiği gibi; günlük ekmeğimizi bize ver dileğinde bulunarak; zira Tanrı'nın sevgisi derin ve sonsuzdur. Rab Mesih bu ilahi sevgiyi dile getirerek şöyle dedi: "Tanrı dünyayı öyle sevdi ki, biricik oğlunu verdi; ta ki ona iman eden yok olmasın, ancak ebedi hayatı olsun" (Yuhanna, 3:16). Rab Mesih, Ferisi adama verdiği cevapta; Tanrı'nın tüm buyruklarını sevgiye bağladı. Ferisi adam şöyle soruyordu: "Hocam, kutsal yasada en büyük buyruk hangisidir?" Bunun üzerine Rab Mesih ona: "Yüce Tanrı'nı bütün kalbinle, bütün canınla ve bütün aklınla seveceksin. En büyük ilk buyruk budur, ve buna benzer ikinci buyruk ise, komşunu kendin gibi seveceksin. Bütün yasa ve peygamberler bu iki buyruğa bağlıdır" (Matta, 22:37-40). Bizimle yaratıcımız arasındaki bu sevgiyi açık bir şekilde komşumuza da gösterdiğimiz takdirde, karşılıklı olarak bize huzur ve emniyet verecektir. Yüce Tanrı'ya olan imanımızı artıracak ve tüm kullarına olan Rab'bin inayetine karşı güvenimizi sağlıyacaktır. İşte o zaman yalnız egemenliğini ve iyiliğini istediğimiz için, Onun ilahi vaadına göre tüm gerekli ihtiyaçlarımızı fazlasıyla temin edecektir.

Kutsal İncil'de, Tanrı'nın egemenliği deyimi Rab İsa Mesih'in ve Aziz Havarilerinin çok kullandığı bir deyimdir. Yüce Mesih, Tanrı'nın egemenliğini vaaz ederek yeryüzündeki kurtuluş programına

başladı. Müjdeci Luka diyor ki: "Rab Mesih, kentleri, kasabaları dolaşarak, Tanrı'nın egemenliğini müjdeliyordu" (Luka, 8:1, Markos 1:14). Zira Tanrı'nın egemenliğini müjdelemek için gönderilmişti. Matta İncil'inde diyor ki: " Mesih, Yuhanna'nın (Yahya'nın) tutuklandığını duyunca, Söz'ü yaymaya başladı. Tövbe edin, çünkü göklerin egemenliği yaklaştı" diyordu (Matta, 4:17).

Sevgililer! Göksel Egemenlik, Tanrı'nın isteğini yerine getiren toplumun içindedir. Bunun için, Rabbimiz bize öğrettiği duada; göksel babaya şu dilekte bulunmamızı buyuruyor: "Egemenliğin gelsin. Gökte olduğu gibi, yeryüzünde de senin istediğin olsun" (Matta, 6:10). Tanrı'nın Egemenliği, bütün bir hamuru mayalayan ufak bir mayaya, aynı zamanda tahıllerin en ufağı olan bir hardal tanesine benzetti. Hardal tanesi yeşerip büyük bir ağaç olunca, havadaki kuşlar gelip onun dallarında barınır. Söz konusu egemenlik, karanlığın güçlerine yenilmeyen ve sağlam kaya üzerine kurulan kutsal kilisedir. Bu konuda Rabbimiz bize bir çok örnekler verdikten sonra, "Tanrı'nın egemenliği içinizdedir" diyor (Luka, 17:20).

Rab İsa Mesih'e inanan, O'nun buyruğunu yerine getiren tüm inanlılar egemenlik çocukları sayılır. Tanrı'nın egemenliği, kişinin irade, düşünce ve yüreğinin yüce Tanrı'nın buyruğunda olmasını ve yaşamını yüce Mesih'e sunmasını ister. Bundan böyle dua ederken: "Egemenliğin gelsin" dememizin, onun iradesine teslim olmaya

verdiğimiz kararda bize yardımcı olmasını diliyoruz. Başka bir değişle Tanrı'nın egemenliği inanlı kişinin yaşadığı iyilik, takva, kutsallık ve Tanrı korkusu demektir. Bu nedenle Tanrı ile ve insan kardeşiyle, insan huzur ve barış içinde olur ve göksel egemenliğin mutluluğunu paylaşmaya erişir. Havari Pavlus bu konuda bize diyor ki: "Tanrı'nın egemenliği yemek ve içmek değil, ancak iyilik, esenlik ve kutsal ruhta sevinmektir. Bu inançla Mesih'e kulluk eden Tanrı'ya makbul ve insanlarca beğinilir" (Romalılar, 14:17).

Adalet demek, gerçeği benimsemek, dürüst ve kamil olmak demektir ki, göksel babamız kamil olduğu gibi, biz de kamil olmalıyız. İşte bu anlamda Rabbimiz diyor ki: "Doğruluğunuz din bilginleriyle Ferisilerinkini kat kat aşmadıkça, Göklerin Egemenliğine asla giremezsiniz" (Matta, 5:20). Esenlik ise, göksel egemenliği yansıtan, düşmanlıktan kaçınan, sevgiyi benimseyen, bir davranıştır. Bu davranışın ürünü bağışlama ve iyi niyettir. Mesih, bize Rabbani duada şöyle öğretiyor: "Bize karşı suç işleyenleri bağışladığımız gibi bizi de bağışla" dileğinde bulunmalıyız (Matta, 6:12). Sonuç olarak Tanrı'nın egemenliği, ruhsal sevinçtir. Tanrı'nın rahat ettiği ve ikamet ettiği yerdir. Rab bize sadık vaadında şöyle diyor: "Benim ismimle nerede iki veya üç kişi bir araya gelirse, ben de orada onların ortasındayım" (Matta, 18:20). Bu mutluluğa erişebilmek için, Aziz Pavlus'un bize verdiği şu öneriye mutlaka uymamız lazım:

''Kardeşlerim, yetkin olun, çağrıma kulak verin, düşüncelerinizde birlik olun, esenlik içinde yaşayın. Sevgi ve esenlik kaynağı olan Tanrı sizinle birlikte olacaktır" (II.Korintliler, 13:11).

Sevgililer: Karşıladığımız kutsal kırk günlük oruç, bizim için çok önemli bir fırsattır. Bu fırsatı yüce Tanrı'ya olan sevgimizle, O'nun ilahi buyruklarına itaat edip uygulamak süretiyle bize buyurduğu oruç gerekliliğini aziz ataların düzenlediği biçim ve kuralları uyarınca tutarak dua ve bağışlarla değerlendirmeliyiz.

Yüce Mesih diyor ki: ''Bana ya Rab ya Rab diyen her adam göklerin egemenliğine girecek değildir: ancak göklerde olan babamın iradesini yapan girer'' (Matta, 7:21).

Yüce Tanrı oruç, dua ve bağışlarınızı kabul etsin, Tanrı'nın lütfunü kazananların payına eriştirsin, sizleri bereketleyip uzun ömürler versin. Tanrı'yla ve tüm insanlarla beraber, adalet, kutsallık ve esenlik içinde yaşamanızı sağlasın, sağlık ve mutlulukla Diriliş Bayramı'nın sevincine kavuştursun, uzun ömürden sonra, son günde ilahi sesiyle sevindirip O'nunla beraber göksel egemenliğinde mutlu etsin. Rabbin lütfu daima sizinle olsun. AMİN.

10 Şubat 1993 Patrikliğimizin 13.Yılında Suriye - Şam'daki Patriklik Merkezimizde yazılmıştır.

Saygıdeğer Doğu Mafiryanımız Mor Baseliyos II. Favlus, değerli Metropolit kardeşlerimiz, ruhani evlatlarımız Kahinler, Rahipler, Diyakoslarla Antakya Elçisel kilisemize bağlı tüm bölgelerdeki sevgili Süryani toplumumuza; ruhsal bereketlerimizi ve hayırlı dualarımızı sunarız. Rab'bin inayeti, Meryemana, Havarilerin önderi Mor Petrus, diğer aziz ve şehitlerin duaları sizinle beraber olsun. Amin.

Havari Yakup diyor ki: "Şeytan'a karşı direnin, sizden kaçacaktır"

(Yakup 4:7)

Sevgililer:

Yüce Tanrı bizi, kendi süreti ve benzeyişinde yaratınca; iyilik ve kötülük güçleri arasında güçlü bir çekişme başladı. İnsanı hoşnut etsin diye çok güzel Aden denilen bir bahçe kurdu. İnsanı da tüm yaratıklar üzerinde söz sahibi kıldı. Şeytan kıskandı bu iyiliği; şeytan yüce Tanrı'ya yakın olan meleklerden biriydi. Kibri ve itaatsizliği dolayısiyle O ve O'na bağlı olanlar gökten yere indirildiler. Tanrı'ya ve insana düşman oldular, insanlığa kötülük aşısı aşılamaya başladılar. Onlar, ilk atalarımızı aldattı, kibir ve ayyaşlık günahına düşürdü. Bu vesile ile insan, Aden Bahçesi'nden sıkıntılarla dolu olan yeryüzüne atıldı. Şeytan tehlikesi gözle görülmeyişindendir; saklı sırrı ise

büyük güce sahip oluşudur. Bundan dolayı insanın üzerinde etki bırakabilir ve onu kötü yola sevkedebilir. Bu ortamda eğer insan O'nu dinleyip sözünü uygularsa, günahın içine sapmış olur. Şeytan kendini fiilen başka yaratıklarda göstermektedir. Aden Bahçesi'nde tüm kır hayvanlarının en aldatıcısı olan Yılan'da kendini gösterdi (Tevin, 3:1) ve ilk atalarımızı günaha düşürdü. Bazen de Yüce Tanrı'nın izniyle denemek istediği kişilerin, denenmeleriyle kendini gösterdiği gibi. Örneğin, doğru kişi Eyüb'ün durumunu okuduğumuz gibi. Şeytan burdaki amacı sadece insanı günaha sokmaktı. Günah ise Tanrı'nın buyruklarına karşı gelmek demektir. Bununla insan Yüce Tanrı'ya düşman ve günahkar yapar, şeytan ve ona bağlı olanlara dost kılar. Çünkü bunlar yırtıcı kurt gibidirler, ancak kuzu gibi görünerek gelip sürüyü dağıtıyorlar. Hepsini yok edinceye kadar bilinmiyor. Kötülüğe kötülük katan olay ise, bazı aldanmış kişilerin böyle bir şey olmadığını düşünüp O'na karşı gelmemesidir; Bu şekilde de şeytan kurtulmuş oluyor. Kutsal Kitap ise daima böyle kötü bir yaratığın varlığından söz etmektedir. Kutsal Kitap şeytanın altadıcılığından ve kurduğu tuzaklardan açıkça söz ediyor. Şeytan'nın fiziksel bir bedeni yok, ama ruhsal bir gücü var. Bu güçle insanları aldatıyor. Şeytanın asıl adı **"Sotono"** Süryanicede "aldatan kişi" anlamındadır. Kutsal Kitabın Tekvin, 3:15 Ayetinde şeytan ile ilgili şunları okuyoruz: "Senin ile kadın arasında, senin

soyun ile kadının soyu arasına düşmanlık koyacağım. O, senin başına saldıracak, sen de onun topuğuna saldıracaksın''. Rabbimiz İsa Mesih, düşmanımız olan şeytanın kişiliği hakkında açıklama yaptı. Mesih Dua'da şöyle söylememizi öğretti: ''Ayartılmamıza izin verme. Kötü olandan bizi kurtar'' (Matta, 6:13). Havari Petrus bizi uyarıyor ve şöyle diyor: ''Ayık durun, uyanık olun. Düşmanınız İblis, kükreyen aslan gibi dolaşarak yutabileceği birini arıyor'' (I.Petrus, 5:8). Petrus şeytana karşı direnmemizi ve imanda güçlü olmamızı öğütlüyor. Havari Yakup da: ''Şeytan'a karşı direnin, sizden kaçacaktır'' diye buyuruyor. (Yakup, 4:7).

Evet; Yüce Tanrı insanı yarattığı zaman onu mükemmel, iyiliği kötülükten ayırabilecek bir durumda yarattı. O'na özgür bir irade verdi. İyilik işlediği zaman ödüllendirir, kötülük işlediği zaman ise cezalandırır. Böylelikle, insan ve şeytanın arasında güçlü bir savaş vardı. Şeytan, bu savaşta çoğu zaman insanı yenebilmişti. İnsanların büyük çoğunluğu O'na hizmet etmiş ve Tanrı'nın gazabına uğramıştır. Elçi Pavlus'un söylediği gibi: ''Çünkü tümü günah işledi ve Tanrı'nın Yüceliğinden yoksun kaldı'' (Romalılara, 3:23). Rabbımız İsa Mesih şöyle buyurdu: ''Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlunu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri yok olmasın, ama hepsi sonsuz yaşama kavuşsun'' (Yuhanna, 3:16). Yüce Tanrı her ne kadar günahtan nefret

ediyor ise de, ancak günahkarın yok olmasından hoşnut olmaz. Bunun için Peygamber Hezekiel aracılığıyla şöyle denilmiştir: ''Kötü adam işlemiş olduğu kötülükten döner ve hak olanı, ve doğru olanı yaparsa, o adam canını yaşatır. Madem ki görüyor ve işlediği bütün günahlardan dönüyor, elbete yaşayacak ve ölmeyecektir'' (Hezekiel, 18:27-28). İnsan kendi canının kurtuluşu için uğraş vermekten bıkmıştı. Yüce Tanrı'nın iradesi doğrultusunda Kutsal Üçlüğün ikinci kişiliği olan Mesih, insanı kutsal kanı ile kurtarsın diye beden aldı. Tanrı, Meryemana'dan beden alan İsa Mesih'in Tanrılığını, Aden Bahçesi'nden Yılan kılığına giren Şeytan'dan gizlemişti. Böylece şeytan, Rabbimiz İsa Mesih'in kişiliğini fark edemedi. Ancak Ürdün Irmağından Vaftizci Yuhanna tarafından Vaftiz olduktan sonra, dua etti, gökyüzü açıldı, Kutsal Ruh güvercin şeklinde üzerine kondu; Baba Tanrı'dan şöyle bir ses geldi: ''Sen benim sevgili oğlumsun; senden hoşnutum'' (Markos, 1:11).

Şeytan, Rab Mesih'in gerçek kişiliğinden şüphelendi. Rab Mesih şeytan tarafından denenmek için, kendi arzusu ile Kutsal Ruhun gücüyle Çöl'e yönlendirilerek, 40 gün 40 gece oruç tuttu; sonunda acıktı (Matta, 4:1,2). Şeytan; Rab Mesih'in gerçek kimliğini açığa çıkarmak için uygun zamanı buldu; istediği olay ise şuydu: Acaba doğru ve iyi bir insan olduğu için mi O'na **Tanrı Oğlu** denildi, yoksa gerçekten öz **Tanrı Oğlu** mudur? Bunu

anlamak için Rab Mesih'in yanına yaklaştı ve O'nu üç kez denedi. Bu üç deneme oburluk, boş gösteriş, kibir ve mal sevgisidir; çünkü bunlar insanı çeken şeylerdir. Havari Yuhanna bunlar hakkında şöyle değinmektedir: "Dünyayı sevmeyin, dünyayla ilgili şeyleri de sevmeyin. Eğer bir kimse dünyayı severse, onda Babanın sevgisi yoktur. Çünkü dünyadaki şeylerin tümü, bedenin şehveti, gözlerin şehveti ve hayat gururu, Babadan değil fakat dünyadandır. Dünya ve onun şehveti geçer, fakat Tanrı'nın iradesini yapan ebediyen durur" (1.Yuhanna, 2:15-17). Evet, Rabbimiz İsa Mesih tüm insanlar için oruç tuttu ve bize oruç tutmamızı öğretti. Şeytan'a karşı kullanılabilecek ruhani yöntemlerin sırlarını açıkladı. Bir zaman kendi Havarilerine söylediği gibi: "Bu çeşit cinler, dua ve oruç'tan başka bir şeyle çıkmaz" (Markos, 9:29).

Rab İsa Mesih orucunu bitirdikten sonra, şeytan ona bir arkadaş gibi yaklaştı, O'nu seven ve O'na acıyan biri olarak görünmeye çalıştı. Çünkü baktı ki, çok acıktı ve çölde insanların ekmek bulması imkansızdı. Baktı, etrafındaki taşlar ekmek somunları gibi görünüyordu. Rab Mesih'e yaklaştı ve "Eğer Tanrı'nın Oğlu isen, söyle şu taşlar ekmek olsun" dedi. Mesih, kitapta şöyle yazılmıştır diye yanıtladı: "İnsan yalnız ekmekle yaşamaz, Tanrı'nın ağzından çıkan her sözle yaşar" (Matta, 4:2-4). Bu katı deneme tıpkı ilk atalarımızın yasak meyveyi yemeleri için denenmelerine benziyordu. İsteği O'nu, Tanrı'nın sonsuz sevgi ve inayetinden

şüphelendirmek idi. Rab Mesih'in yanıtı ise, bize oburluktan kaçınmamızı öğretir. Çünkü bu oburlukla ilk atalarımız yiyip ruhça öldüler. Böylece doğal ölüm dünyaya girdi, ve insana sonsuz ölümü tattırdı. Bu deneme ile düşen ilk insan Aden Bahçesini ıssız bir harabe ile değiştirdi. Ve alın teriyle ekmeğini yesin diye zorluklarla dolu yeryüzüne kovuldu. Ancak Rab Mesih, şeytanı yendi ve dünya harabesini mutluluk bahçesine çevirdi.

İkinci denemede ise; şeytan Rab Mesih'e bir Melek şeklinde göründü. Rabbi Kutsal Kente götürdü ve O'nu Tapınağın köşesinde durdurdu: ''Eğer Tanrı'nın Oğlu isen, kendini aşağıya at. Çünkü kitapta şöyle yazmıştır: "Meleklerine senin için buyruk verecek, seni elleri üzerinde taşıyacaklar, ayağın taşa çarpmasın diye" Mesih O'nu yanıtladı: "Tanrın Rab'bi denemeyeceksin diye de yazılmıştır'' (Matta, 4:5-7).

İnsanın tüm gücünü ruhen ve bedenen kazandığı yersel hayatta bu boş bir özellik ve kibirdir. Şeytan; kötü hedefine ve çirkin düşüncesi için Kutsal Kitap'daki benzetmeleri kullandı. Ancak Rabbimiz O'nun kötü düşüncesini bildiği için, Kutsal kitapta geçen öğretilere cevap verdi ve O'nu durdurdu. Bu şekilde Yüce Tanrı her kim bu tür kutsal öğretileri kendi kötü düşünce ve batıl inancına göre açıklarsa, bunları şeytana benzetti.

Üçüncü deneme de ise, şeytan kendi özünü çok çirkin bir şekilde gösterdi ve çirkinliği ile övünüp

şeytan olduğunu kanıtladı. '' Rab Mesih'i yüksek bir dağa götürdü. Yeryüzünün tüm ülkelerini ve zenginliklerini O'na göstererek şöyle dedi: Eğer yere kapanıp bana tapınırsan, bunların tümünü sana veririm. Mesih, "çekil şeytan" diye yanıtladı; kitapta şöyle yazılmıştır: "Tanrın Rabbe tapınacak ve yalnız O'na hizmet edeceksin. Bunun üzerine şeytan O'nu bıraktı. Melekler gelip O'na hizmet ettiler'' (Matta, 4:8-11). Bu denemeden öğrendiğimiz şu ki; her kim ufak şeylerde bile şeytanı dinlerse, en büyük tehlikelere doğru gider ve O'na tapınmaya kadar ilerler; ve Yüce Tanrı'ya olan hizmetlerini bırakır.

Şeytan kendi özüyle Yüce Tanrı'ya eşit olduğunu düşündü. Yalan bir şekilde tüm dünya ülkelerinin kendisine ait olduğunu söyledi. Halbuki yüce Tanrı tüm gezegenleri kendi yarattı, ve onlar koyduğu kanunla yürürler. Her ne kadar insana hürriyet verdi ise de, bazı insanlar bunu fırsat bilip, kendi amaçlarına kapılıp, şeytana hizmetçi görünürler. Bunda, tüm dünyaların şeytana ait olduğu herhangi bir kitapta yazılmamıştır. Bu denemede ise, aşırı mal sevgisi, çok açgözlü olmak, dolaylı veya dolaysız yollarla kazanılan kazançtır. Yüce Rabbimiz bu kötülüklerden uzaklaşmamız için, bizi şöyle uyarmaktadır. ''Hiç kimse iki efendiye uşaklık edemez. Çünkü ya birine kin besler, öbürünü sever, yada birine bağlanıp öbürünü küçümser. Hem Tanrı'ya hem de zenginlik ilahına uşaklık edemezsiniz" (Matta, 6:24, Luka, 16:13). Elçi

Pavlus şöyle buyurdu: "Çünkü tüm kötülük köklerinden biri de para sevgisidir. Kimileri buna imrenip imandan saptılar ve pek çok üzüntü ile kendilerini yürekler acısı duruma düşürdüler" (1.Timoteos, 6:10). Bu şekilde Rabbimiz İsa Mesih şeytanı utandırdı, yendi ve onu lanetledi. Rabbin önünden kaçtı. Kutsal melekler yaklaşıp Mesih'e hizmet etmeye başladılar. Şeytan son olarak Rabbimiz İsa Mesih'le savaşmak istedi; ama bu defa Yahudilerin Başkahinleri Hananyo, Kayofo, Yahuda ve bunlarla beraber toplanıp Mesih'i Haç'a germek isteyen kişilere girdi. Rabbımız Haç'a gerilmesiyle, şeytanın başını ezdi, belini büktü. Bizlere de kuvvet ve zafer kazandırdı. Ufak bir çocuk bile, yüzüne bir Haç işareti çektiği anda tüm kötülükleri kovabiliyor. "Rabbimiz İsa Mesih vasıtası ile bize zafer ihsan eden Tanrı'ya şükürler olsun" (1.Korintoslulara, 15:57) Bu dar ve sıkıntılı zamanlarda, şeytan ve kuvvetleriyle güçlü bir savaş halindeyiz. Şeytan, Yüce Tanrı'nın sevgisinin insana merhamet etmeyeceği ve bize verilen vaadlerin gerçekçi olmadığını kanıtlamaya çalışıyor. Ancak bizler, Yüce Rabbimize gerçek imanla sığınırsak; güçlü denemelerde, kötü zamanlarda bizi kurtaracaktır. Bizim yapacağımız ancak oruç tutarak, dua ederek şeytan ve kuvvetlerini yenmektir.

Sevgili ruhani evlatlarımız: Özellikle bu kutsal kırk günlük oruç, bizim için çok önemli bir fırsattır. Bu fırsatı Yüce Tanrı'ya olan sevgimizle, O'nun

ilahi buyruklarına itaat edip uygulamak süretiyle, kutsal kilisemizin bize her yıl hatırlattığı gibi kutsal oruç gerekliliğini aziz atalarımızın düzenlediği kuralları uyarınca tutarak, dua ederek ve muhtaç olanlara gerekli yardımlarımızı yaparak, değerlendirmeliyiz. "Barış Tanrı'sı, yakında şeytanı ayaklarınız altında ezecektir" (Romalılara, 16:20). Resul Pavlus'un sizi teşvik ettiği şu sözü ile:
"Belinizi gerçekle kuşatmış, göğsünüze doğruluk zırhını takmış ve ayaklarınıza esenlik müjdesini yayma hazırlığını giymiş olarak yerinizde durun. Bunların hepsine ek olarak, Şeytan'ın bütün ateşli oklarını söndürebileceğiniz iman kalkanını elinize alın" (Efesliler, 6:14-16). Daima imanla Rabbani duayı edin ki, Yüce Tanrı'dan sizi güçlü denemelere sokmamasını ancak sizi kötüden kurtarmasını dileyelim. "Şeytan'a karşı direnin, o sizden kaçacaktır" (Yakup, 4:7). Yüce Tanrı'nın melekleri gelip size hizmet edeceklerdir.

Rab Allah oruç, dua ve bağışlarınızı kabul etsin. Sağlık ve mutlulukla Diriliş Bayramı'nın sevincine kavuştursun. Rabbin lütfu ve bereketi daima sizinle olsun. AMİN.

6 Mart 1994 Patrikliğimizin 14.Yılında
Suriye - Şam'daki Patriklik Merkezimizde
yazılmıştır.

Saygıdeğer Doğu Mafiryanımız Mor Baseliyos II. Favlus, değerli Metropolit kardeşlerimiz, ruhani evlatlarımız Kâhinler, Rahipler, Diyakoslarla Antakya Elçisel kilisemize bağlı tüm bölgelerdeki sevgili Süryani toplumumuza; ruhsal bereketlerimizi ve hayırlı dualarımızı sunarız. Rabbin inayeti, Meryemana, Havarilerin önderi Mor Petrus, diğer Aziz ve şehitlerin duaları sizinle beraber olsun. Amin.

YÜCE TANRI'NIN RUHSAL KONUTUNDA, DİRİ TAŞLAR

"O sizi diri taşlar ruhsal bir konutun yapımında kullansın. Böylelikle, İsa Mesih aracılığıyla Allah'ın beğenisini kazanan ruhsal kurbanlar sunmak üzere kutsal bir kahinler topluluğu olursunuz" (I.Petrus, 2:5).

Sevgililer:

Havarilerin lideri Mor Petrus Kutsal Kilise hakkında bize iyi ders veriyor. Kilise, ruhsal bir konuttur; üyeleri de Rab İsa Mesih'le birleşen diri taşlardır. O'nda daima ve Melkisedek düzeninde, makbul ve ruhsal Sunu sunan Kahin'dir; Rab Mesih ise, Kilise'nin Köşe taşıdır (Efesliler, 2:20). Köşe taşı, binanın temelini oluşturan en seçkin taştır; ve binayı birbirine bağlayan sağlam köşedir. Rab İsa Mesih, bağda kötü bağcıların benzetmesinde,

kendini köşenin baş taşı olarak tanıttı (Matta, 21:33-46, Markos,12:1-12, Luka, 20:9-19). O, benzetme ile gerçekten Allah'ın oğlu olduğu, ölümü ve dirilişi hakkında bilgi verdi. Yapıcıların reddettiği taş, işte köşenin baş taşı oldu ve Hıristiyanlığın temelini oluşturdu. Peygamber Davut da Mezmur kitabında onunla ilgili peygamberlik yaptı (Mezmur, 118:22). Rab Mesih'le peygamberlikler ve ilahi sözler tamamlandı. Aziz Mor Petrus bu gerçek inanca işaret ederek, Rab Mesih'e çektirdikleri sıkıntılardan dolayı, Yahudileri şöyle azarlıyordu:

"Siz yapıcılar hiçe saydığınız taş, köşenin baş taşı olmuştur. Başka hiç kimsede kurtuluş yoktur. Bu göğün altında insanlara bağışlanmış, bizi kurtarabilecek başka hiç bir ad yoktur" (Resullerin İşleri, 4:11-12). Rab Mesih kilisesini Aziz Petrus tarafından söylenen doğru inancın üzerine kurdu.

"Sen yaşayan Allah'ın oğlu Mesih'sin. Mesih O'na, ne mutlu sana Yunus oğlu Simon! dedi. Bu sırrı sana açan insan değil, göklerdeki Babam'dır. Ben de sana şunu söyleyeyim, sen Petrus'un ve ben kilisemi bu kayanın üzerine kuracağım. Ölüler diyarının kapıları ona karşı direnemeyecek. Göklerin egemenliğinin anahtarlarını sana vereceğim. Yeryüzünde bağlayacağın her şey göklerde de bağlanmış olacak; yeryüzünde çözeceğin her şey göklerde de çözülmüş olacak" (Matta, 16:16-19). Rab İsa Mesih'in kutsal kilisesinin kuruluşunda, Havarilerin lideri Aziz Petrus'a verdiği yetki, bir rastlantı değildir. Kilise'de

kurulan ilahi bir düzendir. Bu düzenle onun temsilcileri olarak Aziz Havarilerine yetki vererek, bağlama, çözme, kutsal mevhibeleri inanlılara dağıtma ve kutsal kiliseyi yönetme yetkisini verdi. Onun için Aziz Petrus'un 1.Mektubunda inanlılara şöyle denilmektedir: "Rab sizi diri taşlar olarak ruhsal bir konutun yapımında kullansın. Böylelikle, Rab Mesih aracılığıyla Tanrı'nın beğenisini kazanan ruhsal kurbanlar sunmak üzere kutsal bir kahinler topluluğu olursunuz. "Aziz Petrus, 1.Mektubunda "kurulan bu ruhsal bina, köşeye yerleştirilen baş taşı, yani Rab Mesih'in tekliği üzerine kurulu olup, inancını ve gücünü ondan almaktadır" der. Bireyleri olan diri taşlar ise, köşenin baş taşına bağlı kaldığı sürece, Rab Mesih'le beraberdirler, yoksa diri taş sayılmazlar. Onun için birey, her ne kadar kiliseye gidip geliyor ise de, diri sayılmaz. Ancak gerçekten davranışlarıyla doğru inanca -Mesih'e- bağlı ise, diri olur. Rab Mesih'in bedeninden ayrıldığı anda, ruhsal hayatı sona erer. Asmadan ayrılan veya kopan çubuk gibi kurur ve yok olur.

Evet sevgililer: Kilise Rab Mesih'in ruhsal bedenidir, ve başı da kendisidir. Kutsal Ruh ise; öğretmeni, yöneticisi ve teselli vericisidir. O, ruhsal çobanlarını mesihsel öğretilerle süslüyor ve seçiyor. Havarilerin İşlerinde yazıldığı gibi: "Bunlar Rabbe tapınıp oruç tutarlarken Kutsal Ruh kendilerine şöyle dedi: "Barnaba'yla Saul'u, kendilerini çağırmış olduğum görev için bana ayırın" (Havarilerin İşleri, 13:2). Bunun için Havari Pavlus

konuşmasında şöyle diyor: "Ama beni daha annemin rahmindeyken seçip lütfuyla çağıran Tanrı, uluslara müjdelemem için Oğlunu bana göstermeye razı oldu. Ben de hemen insanlara danışmadım" (Galatyalılara, 1:15-16). Şimdi de aynı şekilde Kutsal Ruh; Havarilerin temsilcilerini ve kutsal Kilise'de hizmet eden ruhani görevlileri, göreve çağırıyor. Bu amaçla Elçi Pavlus "İnsanlar arasından seçilen her başkahin, günahlara karşılık adaklar ve kurbanlar sunmak üzere Tanrı ile ilgili konularda insanları temsil etmek için atanır. Bilgisizlere ve yoldan sapanlara yumuşak davranabilir. Çünkü kendisi de zayıflıklarla kuşatılmıştır. Bundan ötürü, halkın günahları için olduğu gibi, kendi günahları için de kurban sunmaya borçludur" diyor (İbraniler, 5:1-3). Bu anlamda, E!çi Pavlus ruhsal çobanları uyarıp şöyle diyor: "Kendinize ve Rabbin kendi kanı ile edindiği kiliseyi gütmek için, kutsal ruhun sizi içinde nazır ettiği tüm sürüye dikkat ediniz" (Havarilerin İşleri, 20:28). Rab Mesih, kutsal kilisesini kendi kanı ile kurtardı. "O'nu kutsadı, su ile yıkayıp Tanrısal sözle temizleyerek, üzerine leke, buruşukluk yada buna benzer bir şey bulunmadan, görkemli bir biçimde kutsal ve kusursuz olarak kendine sunabilsin" (Efesliler, 5:26-27).

Bu itibarla, kutsal kilisenin Ruhsal çobanları kendi görevlerinin bilincinde olmalı, inançlı bir şekilde ve daima kutsal kiliseyi tüm olarak korumalıdırlar. İnanlıları daima Allah'ın yolunda

yürümek için çaba harcamalı, ve Tanrı'nın buyruklarını uygulayıp, Aziz Havarilerin ve Süryani Kilise atalarımızın bize miras bıraktıkları prensip ve kuralları, az veya çok değiştirmeden ve bazı kardeş kiliselerde uygulanan prensiplerden etkilenmeden, büyük bir dikkatle, gayretle korumalı ve uygulamalıdırlar. Bilmeleri gerekiyor ki, kutsal kilisedeki uygulamaların, prensiplerin ve buna benzer kuralların kaldırıp çoğaltılması veya eksiltilmesi sadece Kadasetli Patriğin ve Ona bağlı kutsal Konsilin (sensinod) vazifesidir. Bunlara riayet etmeyen her kimse, düzeni çiğnemiş olur ve kilise yönetimince yargılanır. Böylece Yüce Tanrı'nın hüküm kürsüsü önünde yargılanacaktır. Bu amaçla kutsal Kilisemizin ruhuna ve düzenine, yabancı olan kurallarla haraket eden, kutsal kilise düzeninde ve yönetiminde kargaşa ve huzursuzluk yaratmış olur.

Kutsal Kilisemiz, kurallarını ve havarisel öğretilerini, gerek sözle gerek yazı ile bizzat Aziz Havarilerden almıştır (II.Selanikliler, 2:15). Aziz Havariler bu öğretiyi Rab Mesih'ten almışlardır. Bu amaçla Elçi Pavlus "Biz, ya da gökten bir melek, size bildirdiğimiz müjdeye ters düşen bir müjde bildirirse, lanet olsun ona" diyor (Galatyalılara, 1:8). Havari Pavlus öğrencisi Timoteyus'u uyarıp şöyle diyor: "Kendine ve öğretişine dikkat et, bu yolda yürümeye devam et. Çünkü bunu yapmakla hem kendini, hem seni dinleyenleri kurtaracaksın" (I.Timotyeus, 4:16). Ve devam ediyor, "Eğer bir kişi

farklı öğretiler yayar ve doğru sözleri, yani Rabbimiz İsa Mesih'in sözlerini ve Tanrı yolunu duyuran öğretiyi onaylamazsa, kendini beğenmiş, bilgisiz bir kişidir. Böyle biri tartışmalar ve kelime kavgaları çıkarmayı hastalık derecesinde sever. Bu şeyler kıskançlıkla, çekişmelerle, iftiralarla, kötü kuşkulara, düşünceleri yozlaşmış ve Tanrı yolunu kazanç yolu sanıp gerçekten yoksun kalmış adamların durmadan sürtüşmelerine yol açar. Sen ise bunlardan uzak dur'' (I.Timoteyus, 6:3-5). Elçi Pavlus öğrencisi Timotyeus'u uyarıp kendini yararsız şeylerden uzak tutmasını ve havarisel öğretilere sarılmasını ister. Aynı şekilde havarilerin zamanında kutsal kilisesinin şimdi ve sonsuza dek vekilleri olan ruhsal çobanlarını ve Episkoposluk rütbesine layık olanları, almış oldukları kutsal görevlerinde dikkatli olmaları için uyarıyor. Episkopos gözetmen demektir. Bundan böyle Havarisel inancı, kilise kurallarını ve bu temeller üzerine kurulan kutsal Sensinod'un almış olduğu kuralları eksiksiz bir şekilde yerine getirmek zorundadır.

Çok kötü ve acımasız bir zamanda yaşıyoruz. Her taraf, inançsız ve aldatıcı kişilerle doludur. Kendi kendilerine öğretmen olup, sadece işlerine gelen öğreti, ve kuralları koyan bu kişiler çevredekileri aldatmaya çalışırlar. Elçi Pavlus bu durumda olanlar için şöyle diyor: ''Yüce Tanrı'nın yolundaymış gibi görünüp de, o yolun gücünü inkar edenlerdir'' (II.Timotyeus, 3:5). Bundan böyle bunlara dikkat

edin: Aldatıcı sözleriyle cemaatı aldatıp, kutsal kiliseyi Aziz havarilerden almış olduğu kutsal inançtan uzaklaştırmaya ve kutsal kilisede ikilik yaratmaya çalışıyorlar. Onları aranızdan uzak tutun. İnanmalısınız ki, Rab İsa Mesih sonsuza dek kutsal kilisesi ile beraber olacak ve ölüler diyarının kapıları ona karşı direnemeyecektir. Kutsal Kilise'nin inancı, yönetim düzeni, hükümü ve kutsal Sensinod'da, kutsal ruhun ışığıyla alınan yazılı veya yazısız kurallar, Rab İsa Mesih'in, Aziz Petrus ve Aziz Havarilere verdiği yetkiye dayanmaktadır.

Sevgililer; bu makbul zaman ve özellikle bu kırk günlük oruç, bizim için önemli bir fırsattır. Bu fırsatı, Yüce Tanrı'ya olan sevgimizle, ilahi buyruklarına fiilen itaat edip, Aziz atalarımızdan miras aldığımız öğreti ve kutsal Süryani kilisesi kültürümüze ve özellikle kutsal oruç geleneğine bağlı kalarak değerlendirmeliyiz. Kendi kendimizi yoklamalıyız, gerçekten Yüce Allah'ın ruhsal konutu olan kutsal kilisede diri taşlar mıyız? Daima Rab'bin ve Aziz Havarilerin vekillerinin sözlerine, itaat edelim. Aziz Pavlus 'un buyurduğu gibi: "Gayretiniz eksilmesin. Ruhta ateşli olun; Rab'be kulluk edin" (Romalılara, 12:11). Böylece gerçek tövbeyle, oruc ve dualarınızla gerçek inancımızı davranışlarımızla gösterelim. Havari Yakup'un bizi aydınlattığı gibi: "Tek başına eylemsiz iman ölüdür." (Yakup, 2:17).

Yüce Tanrı; oruç, dua ve bağışlarınızı kabul etsin,

ölülerinize rahmet eylesin, sağlık ve mutlulukla Diriliş Bayramı'nın sevincine kavuştursun. Rab'bin lütfu ve bereketi daima sizinle olsun. AMİN.

5 Şubat 1995 Patrikliğimizin 15.Yılında Suriye - Şam'daki Patriklik Merkezimizde yazılmıştır.

Saygıdeğer Doğu Mafiryanımız Mor Baseliyos II. Favlus, değerli Metropolit kardeşlerimiz, ruhani evlatlarımız Kahinler, Rahipler, Diyakoslarla Antakya Elçisel kilisemize bağlı tüm bölgelerdeki sevgili Süryani toplumumuza; ruhsal bereketlerimizi ve hayırlı dualarımızı sunarız. Rabbin inayeti, Mereyemana, Havarilerin önderi Mor Petrus, diğer Aziz ve şehitlerin duaları sizinle beraber olsun. Amin.

SONSUZ YAŞAMI NEREDE GEÇİRMEK İSTİYORSUNUZ?

"O zaman Kral (Rab Mesih), sağındaki kişilere, sizler babamın kutsadıkları gelin! diyecek. Dünya kurulduğundan beri sizin için hazırlanmış olan egemenliği miras alın!... Sonra solundakilere şöyle diyecek: Ey lanetliler, çekilin önümden! İblis ile onun melekleri için hazırlanmış sönmez ateşe yollanın" (Matta, 25:31-46).

Kutsal Kitap; son yargılama gününde, kıyamet ve diriliş saatinde gerçekleşecek olayları açık bir şekilde gözler önünde sermektedir. Bu olayda görüyoruz ki, tüm insanlar adil Yargıcın sağında ve solunda toplanmaktadır. Sağında iyiler, solunda kötüler durmaktadır. Her iki tarafta da her tür ırk, lisan, medeniyet ve bunların arasında zengin, fakir, büyük, küçük, aydın, cahil, kadın, erkek bulunmaktadır. Ancak bunları birbirinden ayıran

yeryüzündekı hayatlarıdır. Kutsal Kitap'a göre; sağdakiler saygı ve kutsallığa, soldakiler ise, yoksulluk ve perişanlığa işaret eder. Yargıç ise, tüm bu gerçeği bize açıklayan Rab Mesih'tir. ''Baba kimseyi yargılamaz, tüm yargılama işini Oğul'a (Rab Mesih'e) verdi'' (Yuhanna, 5:22). Havari Petrus da bu konu ile ilgili olarak; ''Tanrı tarafından ölülerle dirilerin yargıcı olarak atanan kişinin kendisi - Rab Mesih - olduğunu halka duyurmamızı, buna tanıklık etmemizi buyurdu" der (Havarilerin İşleri, 10:42). Elçi Pavlus da şöyle buyurmakta:
"Bedende yaşarken gerek iyi, gerek ötü, yaptıklarımızın karşılığını almak için her birimizin Mesih'in yargı kürsüsü önünde görünmesi gerekir" (II.Korintliler, 5:10). İznik Konsili'nin İman Yasasında da Rab Mesih'le ilgili şöyle yazıldı: ''Baba ile aynı özdedir, Kutsal Ruh'tan beden almış ve Bakire Meryemana'dan doğmuştur. Bizim için haça gerilmiş, sıkıntı çekmiş, gömülmüş ve istediği gibi üç gün sonra dirilip göğe yükselmiştir. O Baba'nın sağında oturmaktadır. Dirileri ve ölüleri yargılamak için büyük yücelikle tekrar gelecek ve O'nun egemenliğinin sonu olmayacaktır. ''O korkunç ve heybetli yargılama gününde yer ve gökyüzü son bulacaktır. Çünkü gökler duman gibi dağılacak ve yer esvap gibi eskiyecek; üzerinde oturanlar da öylece ölecekler'' (Yeşaya, 51:6). ''Mezarda olanların hepsinin O'nun sesini işitecekleri saat geliyor. Ve onlar mezarlarından çıkacaklar. İyilik etmiş olanlar yaşamak, kötülük

etmiş olanlar yargılanmak üzere dirilecekler'' (Yuhanna, 5:28-29). Bu şekilde iyi olanlar Rab Mesih'i havada karşılayacaklar; ve tabii bedenleri rusal bedenlere dönüşecektir.

Evet; Tanrı adaletle yargılayacağı günü saptamıştır (Havarilerin İşleri, 17:31). O günde tüm insanların saklı ve örtülü tüm işleri ortaya çıkacak ve herkes yaptığı ile yargılanacaktır. Buna paralel olarak Elçi Pavlus buyuruyor: ''Bu nedenle başkasını yargılayan ey adam, kim olursan ol, özürlü değilsin..... inatçılığından ve tövbesiz yüreğinden dolayı Tanrı'nın adil yargısının açıklanacağı gazap günü için kendine karşı gazap biriktiriyorsun. Tanrı, herkese yaptıklarının karşılığını verecektir'' (Romalılar, 2:1,5,6). Tanrı kendi sureti ve kendi benzerinde yarattığı insanı kutsadı ve her türlü iyilikle donattı. İyiyi, kötüyü, gerçeği ve yalanı birbirinden ayırabilmesi için, ona mükemmel ve aydın bir akıl verdi. Aynı zamanda ona sonsuz, kalıcı ruh ve hür bir irade verdi. Bu şekilde iyi işler yaptığında sonsuz yaşama, kötü işler yaptığında sonsuz karanlığa kavuşacaktır. Böylece insan, kendi hürriyetiyle sonunu belirleyebiliyor. Sonsuz yaşama kavuşmayı arzulayan, Yüce Tanrı'nın emirlerine itaat etmelidir. Bunda şaşırılacak bir şey yoktur, Kutsal Kitapta zengin bir genç adam Rab Mesih'in yanına gelip: ''Öğretmen, sonsuz yaşama kavuşmak için nasıl bir iyilik yapmalıyım" diye sorar. Rab Mesih O'na ''Sonsuz hayata kavuşmak istiyorsan, emirleri

yerine getir. ''Adam "hangi emirleri?" diye sorunca, Rab Mesih şu karşılığı verdi: ''Adam öldürme, zina etme, hırsızlık yapma, yalan yere tanıklık etme, annene babana saygı göster ve komşunu kendin gibi sev '' (Matta, 19:16-19).

Tanrı'nın buyruklarını yerine getirenler, mutlu ve iyi işler yapanlar, temiz ve kayda değer hayat geçirenlerdir. Vaftizci Yuhanna'nın babası Kahin Zekerya ve annesi Elizabet'in örneğinde bahsedilen Kutsal Kitapta: ''Her ikisi de Tanrı'nın gözünde doğru kişilerdi, Rabbin tüm emir ve kurallarına eksiksizce uyarlardı'' (Luka, 1:6).

Tanrı'nın buyrukları; Kutsal oruç, dua, merhamet ve şefkattir diyoruz. Bütün bunları Kutsal Ana kilisemiz öğretip kazandırıyor. Kutsal Kilise aracılığıyla inanlı kişinin vaftiz oluşuyla kutsal kayrasını kazandığı gibi, Baba Tanrı'ya oğul, Rab Mesih'e kardeş ve göksel krallığının da varisi olur. Kilise, daima yersel hayatımızda ve yolumuzda, Rab Mesih'i yoldaş ve rehber almamızı öğütlüyor. Bu şekilde sonsuz ve göksel yaşama kavuşmamız için, çaba harcıyor. Rab Mesih'in, ilahi ve gerçek vaadinde buyurduğu gibi: ''Bana hizmet etmek isteyen, ardımdan gelsin. Ben neredeysem bana hizmet eden de orada olacak. Baba, bana hizmet edeni onurlandıracaktır'' (Yuhanna, 12:26). ''Benim bulunduğum yerde, siz de olacaksınız'' (Yuhanna, 14:3). Yazılmış olduğu gibi: ''Tanrı'nın, kendisini sevenler için hazırladığı yeri hiç bir göz görmemiş, hiç bir kulak işitmemiş, hiç bir insan yüreği

kavramamıştır. Bunları bize Kutsal Ruh aracılığıyla açıkladı" (1.Korintliler, 2:9,10). Orada ermişlerin hakettikleri doğruluk tacını, Adil Yargıç olan Rab tarafından kendilerine verilecektir (II.Timoteyus 4:8). "Çünkü ermişleri, göklerde çürümez, lekesiz ve solmaz bir mirasa kavuşturdu" (I.Petrus, 1:4). İyiler; Rabbin sevincini paylaşan, sonsuz mutluluğa girenlerdir" (Matt,a 25). Ancak kötüler, kötünün sevincini paylaştıkları için, İblis (Kötü) ve melekleri için hazırlanmış sönmez ateşte ızdırap çekeceklerdir. "Çektikleri işkencenin dumanı sonsuzlara dek tüter. Canavara ve onun putuna tapıp onun adının işaretini kabul edenlerin gece gündüz rahatları yoktur" (Vahiy, 14:11). "Orada ağlayış ve diş gıcırtısı olacaktır" (Matta, 13:42). "Dışarıya karanlığa atın!" (Matta, 22:13).

Sonsuz Hayatı Nerede Geçirmek İstersiniz?

Hiç biriniz bu soruyu düşündünüz mü? Acaba kendinize bu soruyu sorarken dünyevi düşünceler mi sizi meşgul ediyor? Nuh zamanında yaşayan insanlar; onun tövbeye çağıran sesine ve uyarılana kulaklarını tıkamışlardı. Tufanın yakında geleceğine inanmıyorlardı. "Ancak tufan gelip hepsini süpürüp götürdü" (Matta, 24:39). Nuh ve çocukları dışında herkes yok olmuştur. Aynı şekilde Lut halkı da onu dinlemedi. Tanrı'nın Sodom ve Gomora'yı yakacağına inanmadılar. Halk ve damatları onunla

alay ediyordu. Yüce Tanrı; Lut, karısı ve iki kızı dışında tüm şehri kükürt ve ateşle yaktı. Ancak karısı onun arkasından geriye bakınca bir tuz direği oldu.

Evet! Gerçek, doğru söylenen sözler; ilahi ve sonsuz yaşama götüren sözlerdir. Şu son zamanlarda inancın hiçbir işe yaramadığını söyleyen çeşitli dolandırıcılarla aldatıcılar inanlıları aldatıp yabancı ve yüce Tanrı'nın yolunda olmayan düşünceleri insanlara aşılıyorlar. Kutsal Kitap: "Tuzaklara aracılık eden kişinin vay başına" diye yazar. (Luka, 17:1). Dikkat etmeliyiz, daima bu tür kötü düşüncelerden ve kişilerden uzak durmalıyız; Elçi Pavlus'un bize öğrettiği gibi: "Aldanmayın, kötü arkadaşlıklar iyi huyu bozar" (I.Korintiler, 15:33). İnançsızların aldatmalarından uzak duralım, tüm bu tuzakları aydınlığa çıkaran, ayrılıklara yol vermeyen Kutsal Kitab'ı okuyalım ve kilise atalarımızın öğrettiklerine kulak verelim. İşte o zaman tüm gerçekler ortaya çıkar ve kilise temizlenir. Bu amaçla Elçi Pavlus'u dinleyelim: "Kötü adamı aranızdan kovun" (I.Korintiler, 5:13).

Evet: Rabbimiz İsa Mesih'in yeryüzüne ikinci gelişi hakkındaki öğreti, Hıristiyanlığın kurallarından biridir. Bu amaçla Rab Mesih şöyle buyurmaktadır: "Uyanık kalın. Çünkü Rabbinizin geleceği günü bilemezsiniz. Ama şunu bilin ki, ev sahibi hırsızın gece hangi saatte geleceğini bilse, uyanık durur, evinin soyulmasına fırsat vermez. Bunun için siz de hazır olun! Çünkü insanoğlu,

ummadığınız bir saatte gelecektir'' (Matta, 24:42-44). Rabbimizin ikinci gelişinin gerçeği, inancın gerçek öğretimidir. Bizim uyanık olup daima gerçek tövbede bulunmamızı buyuruyor. Eğer aksini düşünüp, Rabbin gelişi gecikecek diye düşünüyorsak, yanılıyoruz; ve ölüm de gecikmez. Bu konu ile ilgili Elçi Pavlus, şöyle buyuruyor: ''Bir kez ölmek ve ondan sonra yargılanmak nasıl insanların kaderiyse, böylece Mesih de birçoklarının günahlarını yüklenmek için bir kez kurban edildi. İkinci kez, günah yüklenmek için değil, kendisini bekleyenleri kurtarmak için kendilerine görünecektir'' (İbraniler, 9:27-28). Yüce Tanrı insanlar rahat, mutlu ve tövbe edip Rabbin ikinci gelişini bekleyenlerle beraber hazır olsunlar diye, ölümün saatini ve zamanını saklı tutmuştur. Son nefeste Mesih ile baraber çarmıha gerilen sağdaki suçlunun tövbe etmesi pek nadirdir ve herkese nasip olmaz: "Ya Rab, kendi egemenliğine girdiğinde beni an.'' Rab tövbesini kabul etti ve dedi: ''Sana doğrusunu söyleyeyim, sen bugün benimle birlikte cennette olacaksın'' (Luka, 23:43). Demek ki, bu dünyadan ne zaman ayrılacağımız bilinmemektedir. Her zaman ayrılacakmışız gibi, ihmal etmeden hemen tövbe etmeliyiz; çünkü, sonsuz hayata kavuşmanın yegane yolu budur.

Her zaman kaybetmeden, Tanrı'ya; ''ölümü kabul ederiz, günahı kabul etmiyoruz'' sözünü vermeliyiz. Ve Tanrı da bizi kabul edecektir. Unutmamalıyız gerçek tövbeyi, hür bir iradeyle,

şuurumuz ve sağlığımız yerinde iken yapmalıyız; Elçi Pavlus Mezmur bölüm 95'den alıntı yaparak: "Eğer bugün O'nun sesini işitirseniz, atalarınızın başkaldırdığı günkü gibi, yüreklerinizi nasırlaştırmayın" (İbraniler, 3:15). Aynı şekilde Elçi devam ediyor: "Ey kardeşler, hiç birinizde diri Tanrı'dan uzaklaşan kötü, imansız bir yüreğin bulunmamasına dikkat edin. Gün bugündür denildikçe birbirinizi her gün yüreklendirin. Öyle ki, hiç birinizin yüreği günahın aldatmasıyla nasırlaşmasın. Başlangıçtaki güvenimizi gevşemeden sonuna dek sürdürürsek Mesih'e ortak olmuş oluruz" (İbraniler, 3:12-14). Maalesef insanın yeryüzündeki yaşamı sınırlıdır. Daima varolma ve sınırsızlık Yüce Tanrı'ya mahsustur ve hiç kimseye verilmemiştir. Tanrı, elle tutulmaz, gözle görülmez, sonsuz ve sınırsız kutsal bir ruhtur: Ancak Tanrı, insanı topraktan yaratmış, yüzüne yaşam ruhunu üfleyerek meydana getirmiştir. Bu şekilde O'na yaşam, kutsallık ve kendi geleceğini belirlemek için hür bir irade vermiştir.

Sonsuz Yaşamı Nerede Geçirmek İstiyorsun?

Rab Mesih'le beraber göksel krallığında mı ? Yoksa Kötü ve kötünün kuvvetlerinin yaşadığı cehennemde mi geçirmek istiyorsun?

Sevgililer: Kutsal Kilisemiz bize bu makbul kırk günlük kutsal orucu, Tanrı'ya gerçek tövbe ile

dönmemiz için vermiştir. Bu önemli zamanda, Rab Mesih'in öğretilerini dinlememizi istiyor. Rab Mesih'in buyurduğu gibi: ''Zaman doldu, Tanrı'nın egemenliği yaklaştı. Tövbe edin, müjdeye inanın!'' (Markos, 1:15).

Yüce Tanrı sizleri sağ tarafdakilerle saymaya layık kılsın. Rab Mesih'in ''Gelin ey babamın kutsalları, dünya kurulduğundan beri sizler için hazırlanmış olan cenneti miras alın.'' dediği mutluluğa kavuştursun. Dua, oruç ve bağışlarınızı kabul etsin. Yüce Tanrı'nın inayeti sizlerle beraber olsun. AMİN.

7 Şubat 1996 Patrikliğimizin 16.Yılında Suriye-Şam'daki Patriklik Merkezimizde yazılmıştır.

Saygıdeğer Metropolit kardeşlerimiz, ruhani evlatlarımız Kahinler, Rahipler, Diyakoslarla Antakya Elçisel kilisemize bağlı tüm bölgelerdeki sevgili Süryani toplumumuza; ruhsal bereketlerimizi ve hayırlı dualarımızı sunarız. Rabbin inayeti, Meryemana, Havarilerin önderi Mor Petrus, diğer aziz ve şehitlerin duaları sizinle beraber olsun. Amin.

GERÇEK TÖVBE

"Bundan sonra Rab İsa Mesih Sözü yaymaya başladı. Günahtan dönün, çünkü göklerin egemenliği yaklaştı " (Matta, 4:17).

İnsan zekasının, Yüce Tanrı'nın insanlara karşı olan derin sevgisinin sırrını idrak etmesi olanaksızdır. Tanrı, insanı o kadar sevdi ki, onlar için Haç'a gerildi. Kutsal Yuhanna İncil'inde şöyle yazar: "Öyle ki, O'na iman eden herkes sonsuz yaşama kavuşsun. Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik oğlunu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiç biri yok olmasın, ama hepsi sonsuz yaşama kavuşsun" (Yuhanna, 3:15-16). Yüce Tanrı'nın sonsuz sevgisidir ki, biricik oğlunu dünyamıza yollamış. İznik Konsili'nin İman Yasası'nda da belirtiği gibi: "Biz insanlar için ve kurtuluşumuz için, gökten inmiş, Kutsal Ruhtan vücut almış ve bakire Meryemana'dan doğmuş, bizim için eziyet çekerek, çarmıha gerilmiş,

gömülmüş ve istediği gibi üç gün sonra dirilip göğe yükselmiştir." Böylece O'na inananlar olarak kurtuluşumuzu sağladı, bizi, ilk atalarımızdan aldığımız asli günahtan ve O'nun ismiyle vaftiz olmadan önce işlediğimiz şahsi günahlardan arındırdı. Vaat ettiği gibi: "İman edip vaftiz olan kurtulacak iman etmeyense yargılanacak" (Markos, 16:16). Kutsal Vaftiz ile, ruhsal yönden ikinci kez sudan ve ruhtan doğarak, kutsallık kayrasını kazandığımız gibi, Baba Tanrı'ya oğul, Rab Mesih'e kardeş ve göksel egemenliğe de varis oluruz. Yüce Tanrı'nın beden alması, kurtuluşu sağlamasının amacı bu idi. Resul Pavlus bu konu ile ilgili şöyle buyurmuştur: " Bu güvenilir Söz'dür ve her bakımdan değerlendirilmeye yaraşır: Mesih İsa dünyaya günahkarları kurtarmaya geldi.." (1.Timoteos, 1:15). Rab Mesih'in ilahi ve göksel Söz'ünü yaymaya başladığında şöyle diyordu:
"Günahtan dönün, çünkü göklerin hükümranlığı yaklaştı" (Matta, 4:17). "Vakit doldu, Tanrı'nın hükümranlığı yaklaştı. Günahtan dönün, sevindirici habere iman edin" (Markos, 1:15). Havari Petrus, Pentikost günlerinde vaaz ederken, sözlerini duyanlar yüreklerine hançer saplanmış gibi oldular. O'na ve diğer havarilere "Kardeşler, ne yapmalıyız " diye sordular. Petrus onlara şu karşılığı verdi:
"Günahlarınızdan dönün ve günahlarınızın bağışlanması için, her biriniz İsa Mesih'in adıyla Vaftiz olsun. Böylece, Kutsal Ruh armağanını alacaksınız" (Havarilerin İşleri, 2:37-38). Rabbimiz

İsa Mesih'in yeryüzüne inişi ve beden almasının amacı, insanı sonsuz yaşama hazırlamasıdır. Bu da şöyle mümkün olur: Gerçek tövbe ederek, Rab Mesih'e doğru iman etmek ve O'nu Kurtarıcı olarak kabul etmek, kutsal adıyla vaftiz olmak ve ilahi buyruklarına itaat ederek mümkün olur. Bu amaçla Rab Mesih, göksel babasına şöyle demiştir:
"Sonsuz yaşam, tek gerçek Tanrı olan seni ve gönderdiğin İsa Mesih'i tanımalarıdır" (Yuhanna, 17:3).

Evet, her ne kadar Rabbin adıyla vaftiz olmuş, Kutsal Ruhu kabul etmişsek de, insani beden kuşanmamız dolayısiyle, güçlü denemelere düşer ve günah işleyebiliriz. Ancak Rab, biz insanların ne kadar zayıf olduklarını bildiği için, bizlere tövbenin yolunu açmış ve göstermiştir ki; tövbe edip işlediğimiz günahlardan dolayı pişmanlık duyalım. Rab Mesih göğe çıkmadan önce günahların bağlanması ve çözümünde Aziz Havarilerini yetkili kılarken şöyle dedi: "Kutsal Ruh'u alın, kimin günahlarını bağışlarsanız, bağışlanmış olur, kimin günahlarını bağışlamazsanız, bağışlanmamış olur" (Yuhanna, 20:22-23). Rabbimiz bu yetki ile inanlılara günahlarından tövbe etmeleri için bir olanak sağlamıştır. Günah, Tanrı'ya karşı isyan ve O'ndan uzaklaşmadır. Bunun için Peygamber Yeşaya: "Sizinle Tanrı'nız arasında fesatlarınız ayrılık koydu, ve suçlarınız onun yüzünü sizden gizledi ve sizi işitmiyor" dedi (Yeşaya, 59:2). Havari Yuhanna; günah, yasaları hiçe saymak demektir

diyor ve ekliyor: "Günah işleyen herkes, yasaya karşı gelmiş olur. Çünkü günah demek, yasaya karşı gelmek demektir" (1.Yuhanna, 3:4). Yüce Tanrı'dan uzak kalanlar, zamanla yasalara karşı gelir, günah işlerler. Böylece Tanrı'nın ve insanın düşmanı olan Şeytan'a hizmet ederler. Şeytan, gece gündüz insanları doğru yoldan çıkarmak, onları Tanrı'ya karşı isyan ettirmek için büyük çaba harcar. Peygamber Davut, çirkin günaha düştükten sonra, Tanrı'ya yalvarıp şöyle dedi: "Sana karşı yalnız sana karşı günah işledim, Senin gözünde kötü olanı yaptım" (Mezmur, 51:4). Peygamber Davut, işlediği günahın şahsi olduğunu belirtip asli günahı da irsi olarak aldığını vurgulayıp dedi: "Nitekim suç içinde doğdum, ve anam günah içinde bana gebe kaldı" (Mezmur, 51:5).

Günah büyük bir tehlikedir ve sonsuz helaka götürür. "Sonra arzu gebe kalınca günah doğurur. Günah olgunlaşınca da ölüm getirir" (Yakup, 1:15). "Günahın ücreti ölümdür" (Romalılar, 6:23). Bunun için insan günah işlediğinde, tedirgin olup vicdan azabı çeker, korkuya kapılır, işlediği günahlardan dolayı cezalandırılmayı bekler. Yüce Tanrı'ya şükretmeliyiz ki, biricik oğlunu yolladı, ölümü ve çarmıha gerilişiyle ölümü ve günahı yendi, ve bizim için bağışlayıcı oldu. Ölüler arasından dirilmesiyle, bizi diriltti ve göksel babasıyla barıştırdı. Asli günahtan kurtulduk, O'nunla beraber gömüldük ve vaftiz oluşumuzla yeni yaşamla dirildik.

Demek ki, biz insanlar çabuk günah işlemeye yatkınız. Ancak son hüküm gününde bize neden günah işlediniz diye sorulmayacak, neden tövbe etmediniz? diye sorulacaktır. Tövbe, Yüce Tanrı'ya dönmek ve O'na itaat etmektir. Günahkar kişi tövbe ettikten sonra, eski durumuna dönmemek için, inancını güçlendirmeli ve göksel babasının evinde mutlu ve rahat olduğunu hissetmelidir. Sadece düşünmekle değil, gerçek tövbe ile bunu kanıtlayıp, kendini kaybolan oğula benzeterek: "Kalkıp babamın yanına döneceğim ve ona, baba diyeceğim, Tanrı'ya ve sana karşı günah işledim. Ben artık senin oğlun olarak anılmaya layık değilim. Beni işçilerinden biri gibi kabul et. Böylece kalkıp babasının yanına dönmüş" (Luka, 15:18-19). Evet, hemen kalkıp yırtık giysileri ve işlemiş olduğu bir çok günahıyla babasına döndü, ve babasının onu büyük bir hoşgörüyle beklediğini gördü. Oğul babasına şöyle dedi: "Tanrı'ya ve sana karşı günah işledim. Ben artık senin oğlun olarak anılmaya layık değilim. Babası ise, uşaklarına çabuk olun, en seçkin giysiyigetirip ona giydirin. Parmağına yüzük takın. Ayaklarına pabuç geçirin, besili danayı getirip kesin, yiyelim ve eğlenelim. Çünkü benim bu oğlum ölmüştü, yaşama döndü; kaybolmuştu bulundu" (Luka, 15:20-24). Tüm bunlar Tanrı'nın günahkara karşı olan sevgisini ve gerçek evine dönmesini beklediğini gösterir. Sadece bununla kalmıyor, aynı zamanda görüyoruz ki, Rab iyi bir çoban gibi kaybolmuş kuzuyu arayıp

bulduktan sonra, kucağına alıp ve sürünün arasına koyar. Bu şekilde baba, kaybolmuş oğlunu ilk mevkiine getirir. Yeni giysi giydirir ki, yeni yaşamda yepyeni bir insan olsun. Parmağına Yeni Antlaşmanın simgesi olarak yüzük taktı. Sarsılan güveni yeniledi ve ona güvendi. Çevresine büyük bir ziyafet verdi ki, kaybolmuş oğlunu aralarına alsınlar. Büyük oğulun öfkesi ve tedirginliği, ikiyüzlü Yazıcıları ve Ferisileri simgeler. Bunlar, Tanrı'nın egemenliğine girmek istemedikleri gibi, gümrükçü ve günahkarların kurtuluşuna da engel olurlar. Bunlar Rab Mesih'e karşı gelip, neden gümrükçü ve günahkarlarla oturup yemek yiyorsun? diye sordukları zaman, günahkarlara tövbe etmeleri için fırsat veren Rab Mesih, şu karşılığı verdi: "Sağlamların değil, hastaların doktora ihtiyacı var. Gidin de 'ben kurban değil, merhamet isterim' sözünün anlamını öğrenin. Çünkü ben doğru kişileri değil, günahkarları çağırmaya geldim" (Matta, 9:12-13). Rab Mesih bunu fiilen gösterdi. Gerçek inançla yanına gelen günahkarları kabul etti, günahlarını bağışladı. Gümrükçü Zakay ve Matay'ın, Mecdeli Meryem'in, günahkar bayanın, kuyu başındaki Samiryeli'nin, Havari Petrus'un, tövbe eden haydutun ve gerçekten tövbe eden herkesin günahlarını bağışladı. Bu amaçla Havari Yuhanna şöyle buyurmuştur: "Yavrularım, bunları size, günah işlemeyesiniz diye yazıyorum. Ama birimiz günah işlerse, Baba ile birlikte bir savunucumuz vardır.

Doğru kişi İsa Mesih'tir. O, günahlarımızın giderilmesini sağlayan bağışlamalıktır; yalnız bizim günahlarımız için değil, tüm dünyanın günahları için" (1.Yuhanna, 2:1-2). Yüce Tanrı'nın günahkarlara karşı olan sevgi ve merhameti çok büyüktür; daima tövbe etmelerini ve günahlarından dönmelerini bekler. Günahkarın, tekrar günahına dönmesi, ve bunun için bir çok bahaneler öne sürmekle, hem kendini kandırmış olur, hem de Yüce Tanrı'nın hoşgörüsüne ihanet etmiş olur. Gerçek tövbe, insanın yüreğini rahatlatır, sevgi meyvesini verir ve daima mutlu olur. Rab Mesih'in buyurduğu gibi: "Size şunu söyleyeyim, aynı şekilde gökte, tövbe eden tek bir günahkar için, tövbeyi gereksinmeyen doksan dokuz doğru kişi için duyulandan daha büyük sevinç duyulacaktır" (Luka, 15:7). Bu sevinç günahkarın yüreğindeki inanca ve gerçek tövbesine işaret eder.

Evet, Tanrı tarafından yasal Kahin'e verilen yetki doğrultusunda bağışlanan günahkarın, daima yararlı ve gerçek tövbesine yaraşır meyveler vermesi gerekir. Vaftizci Yuhanna'nın yanına gelenlere, günahlarını itiraf edenlere ve vaftiz olanlara çağrıda bulunduğu gibi: "Kurtarıcı'nın günü yaklaştı, bundan böyle tövbeye yaraşır meyveler verin" Tövbekar kişi, daima Tanrı'dan bağışlama ve merhamet dilemelidir. Peygamber Davut'un günah işleyip, tövbe edip Tanrı'dan merhamet dilediği gibi: "Ey Tanrı, lütfen bana, sevgin uğruna; sil isyanlarımı, sınırsız merhametin

uğruna. Tümüyle yıka beni suçumdan, arıt beni günahlarımdan... Ey Tanrı bende temiz bir yürek yarat, ve içimde doğru ruh tazele. Beni huzurundan atma. Kutsal Ruhunu benden alma. Geri ver bana sağladığın kurtuluş sevincini, istekli bir ruhla bana destek ol. Başkaldıranlara senin yollarını öğreteyim, günahkarlar geri dönsün Sana" (Mezmur, 51:1-13). Tövbekarın, yeniliğe, yürek temizliğine ihtiyacı vardır. Kutsal Ruh ondan alınmasın diye, Tanrı'ya dua etmelidir. Çünkü insandan çıkan iyi ruhun yerine, Saul'da görüldüğü gibi, yerine kötü ruh girer. Peygamber Davut bunun farkında olduğu için, Tanrı'dan Kutsal Ruhu ondan almamasını istedi. İşte Davut bu isteğiyle, gerçek tövbeyi gösterdikten sonra, Tanrı onu bağışladı.

Evet, günahın çoğaldığı bu kötü çağımızda, gerçek tövbeye yani günahlarımızdan pişmanlık duymamıza büyük ihtiyaç vardır. Günahlardan uzak kalıp, Peygamber Davut ve kaybolan oğulu örnek almamız gerekiyor. Yasal Kahin'in önünde günahlarımızı itiraf edip, Ona verilen Kutsal Ruhanilik yetkisiyle bizi bağışlamasını dilemeliyiz. Böylece Rab Mesih'ten aldığımız inayete nail olalım.

Yirminci yüzyılı geride bırakıp, yirmibirinci yüzyıla girerken; günahın çoğaldığını, insanın sorumsuzca günahın batağına düştüğünü, günahın esaretinde kaldığını ve babasını bırakıp, sefahat içinde bir yaşam sürerek, tüm malını israf eden oğula benzemiş olduğunu görüyoruz. Ama bu

insan, keşke bu oğulun daha sonra göstermiş olduğu gerçek tövbeyi de gösterip babasının evine dönebilse! Günümüzde Kutsal Kilise'nin, yüreklerinde Tanrı korkusu olan, gerçek tövbe eden ve meyve veren, kendilerini yeni yaşamda yenileten, Tanrı'nın yasalarını yerine getiren, bizimle beraber yirmi asır önce bizi çağıran Yüce Tanrı'ya kulak veren seçkin kız ve erkek gençlere ihtiyacı vardır. Yüce Tanrı ikibin sene önce insanlara çağrıda bulunduğu gibi, şimdi ve her zaman Kahinleri aracılığıyla çağrıda bulunup şöyle diyor: "Zaman doldu. Tanrı'nın egemenliği yaklaştı. Tövbe edin, İncil'e inanın!" (Markos, 1:15). Yirmi asır önce Rab Mesih'in gelişi, peygamberlerin sözleri ve kurtuluşu gerçekleşmişse, kutsal ve ilahi sözlerine göre, ikncı gelişin zamanı da bellidir ve gerçekleşecektir. Tövbe edelim ve Kutsal Kitaba inanalım. Bizi uyaran Kutsal Ruhun sesine kulak verelim: "Eğer bugün O'nun sesini işitirseniz, yüreklerinizi katılaştırmayın" (Mezmur, 95:7 ve İbranilere, 3:8) Hemen tövbe edelim. Çünkü dünyayı yargılamak üzere, Rabbin ikinci gelişini ve ne zaman bu dünyadan ayrılacağımızı bilemiyoruz. Daima hazırlıklı ve Rab Mesih'i karşılamak üzere uyanık durmalıyız. Haç üzerinde tövbe eden haydut gibi, tövbekar olalım ki, Yüce Tanrı'nın egemenliğinde mutlu olalım.

Yüce Tanrı, tövbe, oruç, dua ve bağışlarınızı kabul etsin. İnançlı ölülerinize rahmet eylesin, sağlık ve mutlulukla, Diriliş Bayramı'nın sevincine

kavuştursun. Rabbin lütfu ve bereketi daima sizinle beraber olsun. Amin - Abun dbaşmayo.

27 Ocak 1997 Patrikliğimizin 17.Yılında
Suriye - Şam'daki Patriklik Merkezimizde
yazılmıştır.

Süryani Patriği Moran Mor İğnatiyos I. Zekka Ayvaz'ın Diriliş Bayramı öncesinde tutulan Büyük Oruç günlerinde yayımladığı mesajların Süryani Kiliselerinde okunmasından sonra unutulmaya bırakılması yerine, Türkçeye kazandırılmış olması daha yararlı olmuştur.

Bu mesajların bir kısmı sadece Süryani Cemaatini ilgilendiriyorsa da, büyük bir bölümü, bütün Hıristiyanlar için yararlı ve teşvik edici niteliktedir. Bu nedenle yalnız Süryani Cemaati değil, bütün Hıristiyanların bu mesajları gözden geçirmesinde yarar vardır.

ISBN 975-95897-1-0

İstanbul Süryani Ortodoks Metropolitliği